

APR 16 1982

Легіон імені Симона Петлюри — Антикомуністичне Об'єднання Нов. Військовиків Сов. Армії

ШТУРМ

Військово-політичний журнал ЛЕГІОНУ імені СИМОНА ПЕТЛЮРИ

Ч. 43, 1981

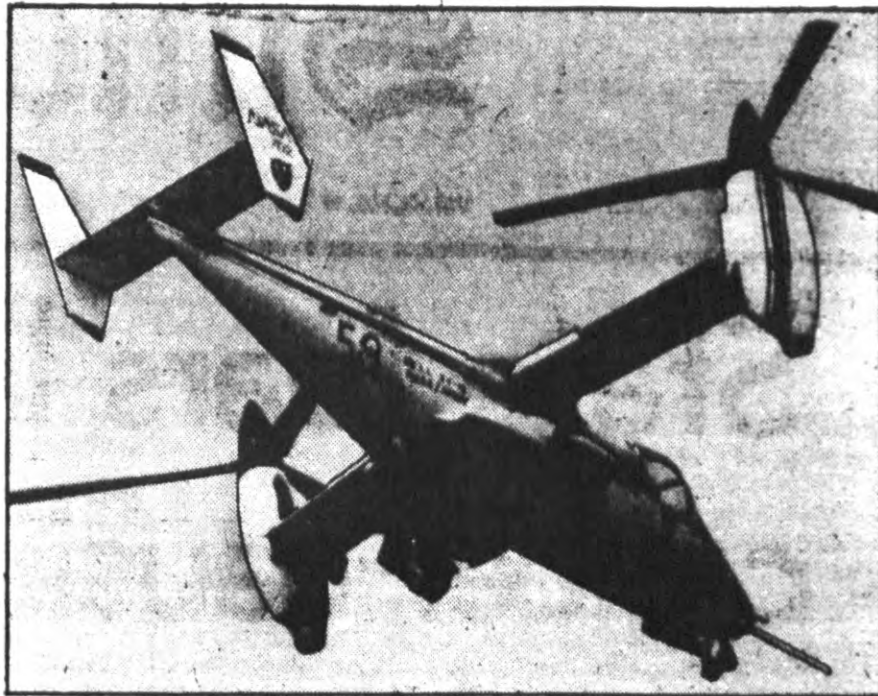
ЛОНДОН — НЬЮ ЙОРК — СІДНЕЙ

LEGION of SIMON PETLURA
Ukrainian Anticommunist
Organization of former soldiers
and officers of the Soviet Army

SIMON PETLURA'S LEGION
Ukrainischer Antikommunistischer
Verein ehemaliger Soldaten
und Offiziere der Sowjet Armee

LÉGION de SIMON PÉTLURA
Association Ukrainienne Anti-
communiste d'Anciens Soldats
et Officiers de l'Armée Soviétique

"STORM", Volume 43, 1981.

НОВОЗБУДОВАНА АМЕРИКАНСЬКА АВІОМАШИНА ХУ- 15 БУЛА ОБ'ЄКТОМ ОСОБЛИВОГО ЗАЦІКАВЛЕННЯ НА ЦЬОГОРІЧНІЙ А-ВІАЦІЙНІЙ ВИСТАВЦІ В ПАРИЖІ. ЦЕЙ ЛІТАК РОЗВИВАЄ ШВИД-КІСТЬ 555 КМ. НА ГОДИНУ, СВІЙ ЛІТ ЗАЧИНАЄ ВЕРТИКАЛЬНО І ВЕРТИКАЛЬНО ПРИЗЕМЛЯЄТЬСЯ. ВІН МОЖЕ КРУЖЛЯТИ В ПО-ВІТРІ ТАК ЯК ГЕЛІКОПТЕР. РУШІЙНА СИЛА ЗАБЕЗПЕЧЕНА Д-ВОМА ДВИГУНАМИ "ЛАЙКОМІН Т-53", ЩО ПРИЧЕПЛЕНІ НА КРИЛАХ

ДО 50-ЛІТТЯ НАЙБІЛЬШОГО ЗЛОЧИНУ КРЕМЛЯ —

СТВОРЕНОГО МОСКВОЮ ШТУЧНОГО ГОЛОДУ В УКРАЇНІ В РОКАХ 1932 - 33 —
ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ ЦІ УРИВКИ ІЗ ПОВІСТІ ІВАНА БАГРЯНОГО

"АНТОН БІДА — ГЕРОЙ ТРУДА"

V.

Згадав Антон ізнов не раз,
Як ті дядьки співали:
«Держава дбає не про нас» —
«В Інтернаціоналі»!
Тягнули так на сьомий глас...
Поки не зникли всі
«як клас»

І на землі,
і на траві,
І в хатах — мертві всюди.
А серед вигону — живі
Паслись, мов вівці, люди.

Паслися люди в шпорищі,
І з діточками мати...
Пісень про це, товарищі!
Пісень, лауреати!!

Ті люди, мов овечок рій,
Щирицю їли і пирій...
Це так у сталінській порі
Мов вівці, паслись трударі!
Та ні!
В якій же ж і порі
Паслись, мов вівці, трударі!!

Та все вклякали без кінця, —
Напевно славили «отця».

А по шляхах повзали чутки
Тривожні й неймовірні,
Що діточок десь матері
З'їдали
божевільні...

В такій от радісній порі
Дітей з'їдали матері!

Та ні,
в якій же ж і порі
Дітей з'їдали матері!
Якраз як «квітнула» земля
У сяйві «сонечка» з Кремля!
Коли ревли, щоб знали ви,
Пісень «братерства»
із Москви!

VI.

Никав Антон по всіх кутках,
Старів в журбі й риданні, —
Який же й рай по цих роках
Став в тихім Ромодані!

Від роду вже —
ані душі,
Лише сестра убога
Десь догоряє в шпорищі
В колгоспі, край порога.

Сестра утретіх. Все що є!
Та й та його не впізнає.

Лиш тужить по своїх синах,
Що розповзлись
по бур'янах...

Никав Антон по цій землі —
За день
старів на роки!
Так дозрівав синок малий
Великої епохи.

За кожен день,
за кожна мить
Старів на цілі роки!
А мов би ж він устиг завчить
Епохи всі «уроки».

VII.

По Україні мла і пар —
Земля смертями марить, —
То славний Голод-Комісар
Всеволодно комісарить.

І стогін тих жахливих мес
Встає стовпами до небес, —
Дітей замучених яса...
Але —
не чують небеса.

Та й що до цих «земельних» драм
Таким високим небесам!
Терпи, козак!
Бо, кажуть, страм
І глум, і власть — від Бога нам,

За всі гріхи,
за всі діла
Преледащущого хахла!

Оцю, мовляв, хахлацьку рать
Якраз і треба так карать!
За що?
А Бог те зна святий,
Народ же цей не зна простий.

Але не нам стромлять списа
В такі високі небеса.

Нехай страждають ці старці,
Нехай вмірають діти ці,
Нехай конають трударі,
Дітей їдять хай матері,
Нехай відчай,
нехай бедлам...

Отак і треба тим хахлам!
За що?
Та Бог же зна святий!
Нащо питати світ пустий.

Хай стогнуть всі ці дітлахи
Хоча б... і за чужі гріхи!
(Бо ясно ж, що гріхів своїх
Іще й нема,
й не буде в їх!)

Заява Президії УНРади

В СПРАВІ КОНСОЛІДАЦІЇ

Беручи до уваги зацікавлення прихильників Державного Центру УНР та інших політично не байдужих українських громадян справами консолідації українського політичного життя у вільнім світі та у нормування загострених відносин між деякими політичними середовищами і ДЦ УНР, президія Української Національної Ради оцінює заявою подає до відома всіх зацікавлених слідує вияснення.

Від 1948 року вельми скомплікованою справою консолідаційних заходів в періоді перебування всіх українських політичних проводів і центрів у країнах Західної Європи займався Виконавчий Орган Української Національної Ради (екзильний Уряд УНР), бо саме до функцій виконавчої влади належить діяльність упорядкування внутрішнього політичного життя української діаспори. Про свої консолідаційні заходи компетентні чинники уряду звітували перед Президією Української Національної Ради, яка, як законодавче тіло між сесіями УНРади, вислухує найменше раз на рік звітів уряду про пророблену працю.

Наслідком розселення української повоєнної еміграції в країні заокеанські відбулося також природне переміщення місць осідків політичних центрів та індивідуально провідних осіб з різних українських середовищ. Такі наслідки не минули й установ ДЦ УНР. В 70-х роках члени екзильного Уряду УНР знаходилися в чотирьох різних країнах, а голова Уряду в місці осідку ДЦ УНР в Західній Німеччині.

Тому що проводи політичних партій, які не взяли участі в 7-й сесії УНРади внаслідок їхнього внутрішнього розколу і тому що відповідальна за справи зовнішньої діяльності ОУН м особа постійно мешкають в країнах Північної Америки, а саме ОУН м виявила ініціативу бути посередником в консолідаційних розмовах між ДЦ УНР і трьома партіями, що опинились поза ним з різних причин (УРДП-Гришка, УНДО-Яворського й ОУН з) консолідаційні розмови "перемандрували з Європи до США", де ними зайнявся на доручення Уряду тодішній в.о. голови УНРади ред. Іван Кедрин, не екс оффіціо, як голова Президії УНРади, а тільки як один із трьох відповідальних за цю справу речників Уряду: віцепрезидента УНР проф. М. Степаненка (як голови Експозитури Уряду УНР на північно-американським терені) та голови Представництва на США ред. В. Білявіта та його самого. За деякий час ред. І. Кедрин з власної ініціативи доручену йому функцію речника ДЦ УНР побільшив до рівня чи не єдиного арбітра в справах консолідації і навіть повного прихильника повороту згаданих партій до ДЦ УНР ще до 8-ї сесії УНРади, без дотримання певних умов, виставлених до них Державним Центром УНР. Користаючись своїм становищем виконуючого обов'язки голови УНРади, ред. І. Кедрин форсував справу повороту згаданих партій до ДЦ УНР без узгодження цієї справи з установою, з доручення якої він вів переговори, себто уряду УНР, скликаючи засідання президії УНРади, не запрошуючи на нього членів Уряду, що є вимогою "Тимчасового закону", і навіть не запрошуючи Президе н т а

УНР на це засідання, що є також вимогою "Тимчасового закону". Ред. Іван Кедрин тим самим переступив повноважності свого уряду в ДЦ УНР і спричинився до пізнішої кризи в ДЦ УНР. Те, що Президент М. Лівіцький був присутнім на згаданім вище засіданні президії УНРади в Нью Йорку 4-го лютого 1978 року, сталося внаслідок випадку несподіваної візиту Президента до США. Незаконні потягнення президії призвели до рекомендації уряду, згідно відповідного параграфу "Тимчасового закону", розв'язати УНРаду. Це все історія неfortunного перебільшення повноважень людиною, яка від тоді постійно в українській пресі уболює над долею ДЦ УНР, а яка сама у найбільшій мірі стала спричинником кризи в ДЦ УНР.

Щоб запобігти в майбутнім можливих порушень урядового процесу, які приносять установі небажані наслідки й ускладнення в її діяльності, президія УНРади на своїм минулорічнім засіданні 17-го травня 1980 року постановила повернутися до попередньої практики з перед 70-х років, доручаючи практичне провадження консолідаційних розмов і заходів виключно і тільки Виконавчому Органові Української Національної Ради, себто екзильному уряду УНР.

Заслухавши на цього річнім засіданні звіту голови Уряду стосовно консолідаційно-коаліційних заходів, президія УНРади рекомендує Урядові далі шукати можливих шляхів для поширення партійно-організаційного сектора Української Національної Ради. Як тільки Уряд досягне в цій справі конкретні результати, справа консолідації стане на поря д к у деннім, навіть, надзвичайного засідання президії УНРади і буде вирішена згідно приписів "Тимчасового закону", (зміненого, доповненого і затверженого 8-ю сесією УНРади в червні 1979 року).

Відносно поширення партійно-організаційної основи Державного Центру УНР, Президія вважає своїм обов'язком подати до відома громадянства слідує вияснення, що стосується трьох політичних організацій, які на сьогодні є поза системою Державного Центру УНР в екзилі, але які кожночасно мають право повернутися до складу УНРади, безумовно згідно приписів "Тимчасового закону". Ними є: 1) Організація Українських Націоналістів (революційна) з якою від довшого часу ведуться доривочні переговори на форумі так званої Контактної комісії, але які до тепер не дали задовільних наслідків. Починаючи від 70-х років відношення між ДЦ УНР і ОУН(р) є обопільно коректним і куртуазним. Провід ОУН(р) на останню сесію УНРади вперше в 1950 року вислав делегацію в характері обсерваторів; 2) Організація Українських Націоналістів (м) не взяла участі у 8-й сесії УНРади. Однак ПУН ніколи не заявив про вихід ОУН(м) з Української Національної Ради, хоч деякі його провідні члени від довшого часу піддають гострій і не завжди базованій на правдивих фактах критиці теперішній склад ДЦ УНР та ведуть перед у творенні опозиційних до ДЦ УНР громадських новотворів. Ініціатива з боку ДЦ

УНР вияснити створену ситуацію з найвищими речниками ПУНУ лишилася без належного відгуку; 3) Союз Земель Соборної України – Селянська Партія не була запрошена на 8-му сесію з огляду на заяву її провідників, опубліковану в українській пресі, про те, що ДЦ УНР більше не існує. Самозрозуміло, що установа, існування якої заперечується провідним органом згаданої партії, не могла запрошувати цю партію на 8-му сесію УНРади. Однак фактом є, що СЗСУ-СП ніколи не були виключені із складу УНРади.

Президія Української Національної Ради вважає своїм обов'язком подати до відома українського громадянства, що нічого не стоїть на перешкоді поверту трьох вищезгаданих організацій до президії УНРади ще до наступної сесії при дотримванні приписів "Тимчасового закону", затвердженого 8-ю сесією Української Національної Ради.

Щодо опозиційних до ДЦ УНР новотворів, які користаються літерами "УНР", президія Української Національної Ради стверджує, що ніщо інше, а тільки особисті урази, амбіціонерство та антипатії персонального характеру до теперішніх провідних діячів ДЦ УНР, лежать в основі діяльності провідних осіб цієї опозиції. Активність кількох людей з цієї опозиції використовується деякими політичними українськими середовищами для дискредитації на сторінках послужливої для них преси теперішніх діячів ДЦ УНР, що в свою чергу зручно використовує во-

рожа агентура, поглиблюючи розбрат серед еміграції. Такого роду опозиція не повинна братися поважно в консолідаційних заходах уряду.

На минулорічному засіданні, 17-го травня 1980 року, президія УНРади схвалила концепцію Президента УНР в екзилі М.А.Лівицького, який брак консолідації українського політичного життя в однім центрі, пропонував до часу осягнення повної консолідації, замінити діловою координацією окремих політичних чинників і провідів в їхній діяльності на внутрішнім і зовнішнім відтинку українського політичного життя в діаспорі.

Президія Української Національної Ради закликає всі українські політичні середовища практично засотувати засаду ділової координації, вважаючи що така координація причиниться у великій мірі до внутрішнього громадського миру конечно необхідного для української еміграції та для успіху на міжнароднім полі, що у 80-х роках може стати полем нових можливостей для української визвольної справи.

За Президію Української Національної Ради:

*Володимир Біляк – голова
Петро Крамаренко – секретар*

*Дім ДЦ УНР, Філадельфія, Па., США.
1-го листопада 1981 р.*

Зі звернення - заклику

ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ В ЕКЗИЛІ ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА

На роки 1982-83 припадає п'ятдесята річниця жахливої голодової катастрофи в Україні. Від страшного голоду, що його штучно організували на Україні Сталін з московським комуністичним проводом, згинули в Україні мільйони українських селян. В парі з розгромом української Церкви, українських наукових і господарських установ та української інтелігенції, цей жахливий злочин в образі штучного голоду був зорганізований для того, щоб зломити національний спротив усіх верств українського народу, зокрема спротив селянства при мусовій колективізації сільського господарства.

Хоч минуло вже 50 років, проте ніщо не може вирвати з нашої пам'яті народобивства, що його вчинила злочинна Москва в Україні. Тому Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі проголошує рік 1982-ий **ПРОПАМ'ЯТНИМ РОКОМ ГОЛОДОВОЇ ТРАГЕДІЇ НА УКРАЇНІ** і закликає українські політич-

ні й громадські організації й установи зорганізувати в цьому році відповідну всенациональну акцію. Закликаємо українське громадянство в діаспорі гідно й урочисто відзначити 50-ту річницю нашої національної трагедії, як наслідок страшного злочину Москви над українським народом. Належить улаштувати зібрання, виголошувати доповіді, приймати відповідні резолюції, оголошувати спогоди ще наочних свідків. Добре удокументованими виданнями, зокрема в чужих мовах, належить продемонструвати перед цивілізованим світом, яких нелюдських злочинів допускалася комуністична Москва в минулому і до чого вона є здібна і в сучасному, і в майбутньому. Ця наша однастайна й однозгідна акція буде док азом того, що українська громада може і вміє гідно репрезентувати нашу загальнонаціональну справу. До цього клице нас святий обов'язок супроти мільйонових заморених голодом наших братів і сестер.

В ОБЛИЧЧІ ВИРІШАЛЬНИХ ПОДІЙ, ЩО НАБЛИЖАЮТЬСЯ, ДЕРЖАВНИЙ ЦЕНТР УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ НА ЧУЖИНІ ПОТРЕБУЄ ВЕЛИКИХ ФІНАНСОВИХ ЗАСОБІВ ДЛЯ РОЗГОРНЕННЯ СВОЄЇ ВИЗВОЛЬНОЇ АКЦІЇ. ЗАКЛИКАЄМО ВСЕ УКРАЇНСЬКЕ ГРОМАДЯНСТВО СКЛАДАТИ ЩЕДРІ ПОЖЕРТВИ НА ПОТРЕБИ ДЕРЖАВНОГО ЦЕНТРУ!

П. Коваленко

ЗА ОЗБРОЄННЯ ПРОТИ СОВЕТІВ!

Можна з певністю припускати, що, мабуть, усі вільні люди нашої планети є проти війни, а тому й проти гонки озброєння. Однак це було б ідеальною, якби ціла наша планета була світом вільних країн, що якраз так не є.

Прошло багато років від закінчення II-ї світової війни, а, значить, мали б забутися й усі страхотні воєнні події. Але на протязі останніх 30-ти років СРСР щонайменше 190 разів явно спирався на свої збройні сили, використовуючи їх як застрашуюче політичне знаряддя. Нижче постараємося перелічити найважливіші з цих випадків застосування московського мілітаризму.

Грудень 1945 року, Іран.

По скінченні II-ї світової війни СРСР відмовляється вивести свої окупаційні армії з території Ірану, бо ще не вдалося наставити там комуністичного уряду.

Березень 1946 року, Туреччина.

Совети підтягають велику кількість усіх родів зброї до кордонів Туреччини з вимогою, щоб ця відмовилася від своїх провінцій Карс і Арвін та надала Москві морську базу на Дарданеллах.

Лютий 1946 року, Чехословаччина.

Щоб забезпечити підтримку в захопленні комуністами влади в Празі, Совети сконцентровують численні дивізії вздовж чеського кордону.

Червень 1949 року, Югославія.

Для того, щоб змусити Тіта припинити протимосковське наставлення, СРСР разом із східно-європейськими сателітними країнами підтягає свої війська до югославських кордонів.

Рік 1951, Корея.

Совети посилають свої два полки парашутистів до Північної Кореї, щоб допомогти комуністам у їхній невдачній авантурі захопити Південну Корею. Під кінець того року вже 25 тисяч советських військовиків перебували у Північній Кореї.

Червень 1953 року, Східна Німеччина.

Своїми панцерними з'єднаннями Москва придушує антисовєтські демонстрації в Східному Берліні та в інших районах Східної Німеччини.

Жовтень 1956 року, Польща.

СРСР вводить сюди сім своїх дивізій, щоб не допустити повернення до влади антисталінського польського комуніста Владислава Гомулки.

Осінь 1956 року, Мадярщина.

Совети своїми танками придушують всенародне повстання в Мадярщині та повертають комуністів до влади. А щоб запобігти поширенню повстання,

вони сконцентровують від 20 до 40 дивізій на польському кордоні та посиляють советські військові частини на територію Болгарії.

Липень 1961 року, Берлін.

Москва взялася за довершення відмежування Західного Берліну від Східної Німеччини, щоб цим припинити масові втечі німців із комуністами окупованої Східної Німеччини на Захід. Совети заповзялися ізолювати Східну Німеччину від впливів Заходу. В той час як дві советські дивізії оточують Берлін, східно-німецька поліція будує відому Берлінську Стіну, що фактично відповідає дефініції Вінстона Черчіля — "Залізна заслону".

Липень 1962 року, Куба.

Москва встановлює стратегічні ядерні ракетні стрільні на Кубі, що є всього лише 145 кілометрів від бережжя США. Совети хитрували, щоб торгувати від Америки згоду на корисний для Москви договір щодо Німеччини взаємін за вивезення советських ракет із Куби. США не пішли на таку "делку" з Москвою.

Рік 1965, Китай.

СРСР започатковує зосередження своїх збройних сил на китайському кордоні, як відповідь на претензії КНР щодо численних спірних територій, які тепер належать Советському Союзу. Відтоді поглиблюється прірва поміж цими велетнями комуністичного табору.

Червень 1967 року, Середній Схід.

Ізраїль здобуває перемогу над арабами у так званій 6-тиденній війні. Совети збільшують свою середземноморську флотилію та намагаються вперше продемонструвати тут свою потужність. Того часний американський уряд боявся, що Москва може висадити свій парашутний десант, щоб перегородити шлях наступові Ізраїля на Сирію.

Січень 1968 року, Північна Корея.

Совети провокують американські військово-морські судна в Цушимській протоці, щоб залжати Вашингтон не вжити відповідних протидій у зв'язку із захопленням американського розвідного судна "Пуєбло" північно-кореїцями.

Серпень 1968 року, Чехословаччина.

Советські й східно-європейські сателітні війська в кількості 400 тисяч займають Чехословаччину, щоб скинути уряд Дубчека та наставити відповідний до московської генеральної лінії комуністичний режим.

Серпень 1968 року, Румунія.

СРСР концентрує свої дивізії біля румунського кордону, щоб залжати тогочасний уряд, що симпа-

тизував югославському Тітові, а з тим і можлива мілітарна інтервенція. Румунія в свою чергу загрозила, що буде ставити опір, а тому Москва відступила.

Березень - вересень 1969 року, Китай.

У відповідь на китайську засідку советських прикордонників, Совети провели кілька прикордонних нападів на китайців, що, навіть, довело до короткочасового зайняття советчиками Сінкіянгу. Цією поведінкою Москва хотіла змусити Пекін до полагодження питання спірної території на советських умовах. А також – приборкати Китаї щодо майбутніх прикордонних турбувань, а разом же – показати міжнародному комунізмові зверхність СРСР над Китайською Народною Республікою.

Лютий 1970 року, Єгипет.

СРСР будує протиповітряну оборонну систему для Єгипту, в якій приймають участь від 12 до 15 тисяч советського персоналу ракетних обслуг. Також приділяє 150 літаків-винищувачів та 85 ракет для пострілу об'єктів у повітрі. Пізніше Єгипет став орієнтуватися на Захід та видалив советчиків із своєї країни.

Вересень 1970 року, Іордан.

Советська военно-морська флотія в Середземному морі дістає підкріплення, щоб стежити за намірами присутньої там американської 6-ї Флотії, щоб ця не дала підтримки Іордану. Тут Москва виступає по стороні Сирії та Палестинської Визвольної Організації.

Грудень 1971 року, Індія-Пакистан.

В тодішній війні поміж Індією й Пакистаном СРСР був по стороні свого союзника Індії та підтягнув свою морську флотію в цей район, щоб стежити за поведінкою американських та британських военно-морських суден. Рівнож Совети були готові своїм військом перешкодити китайській допомозі Пакистанові.

Жовтень 1973 року, Ізраїльсько-арабська війна.

Москва повітряним і морським шляхом шле збройну допомогу Єгиптові й Сирії, демонструє свою підтримку арабським країнам, застрашує ізраїльський уряд та стримує США від посиленні допомоги Ізраїлеві.

Липень 1974 року, Кіпр.

Туреччина окупує частину острова Кіпр. Совети приводять сюди свої военно-морські з'єднання, а також ставлять на поготівля свої парашутні дивізії та транспортувальну авіацію в СРСР, щоб застрашити наступаючі турецькі війська.

Осінь 1975 року, Ангола.

Москва своїми літаками перевозить туди кубін-

ські війська, постачає збройне знаряддя, концентрує свою флотію біля Анголи та стежить за рухами американської флотії. Все це робилося для того, щоб допомогти марксистським партизанам захопити владу в Анголі та не допустити американської допомоги прихильним Заходові партизанам.

Листопад 1977 року, Абисінсько-сомалійська війна. Щоб допомогти Абисінії перемогти Сомалію за спірний район Огаден, Москва посиляє всяких родів зброю для абисінських та кубінських військ (кастрівські солдати вже туди добралися!). Офіцери советської армії командуєть цими військовими операціями, а советські гелікоптери з їхніми ж пілотами беруть участь в бою. Москві тут також ішлося про скріплення її стратегічного положення у цій частині Африки.

Роки 1978 - 79, Японія.

СРСР значно збільшує кількість своїх військ на Курильських островах, щоб знеохотити Японію домагатися повернення їй захоплених Советами островів.

Лютий 1979 року, Китайсько-в'єтнамська війна.

Щоб допомогти В'єтнамові, Москва підводить туди свої военно-морські з'єднання, виконує авіарозвідчі операції, постачає літаками збройне знаряддя.

Грудень 1979 року, Афганістан.

Війська СРСР окупувають цю гористу країну, щоб скинути існуючий уряд та наставити підпорядкований Москві режим. Численні советські дивізії продовжують і далі лишатися на території Афганістану.

Березень 1981 року і до сьогодні – Польща.

Советський Союз разом з чеськими та східнонімецькими військами в Польщі та біля її кордонів відбувають затяжні маневри, щоб залякати незалежну профспілку "Солідарносьць" та змусити польський комуністичний уряд не дозволити ліберальних реформ.

Своїми безчисленними застосуваннями збройних сил для досягнення потрібної Москві політики, СРСР показав всім, хто хоче дивитися об'єктивними очима, що ця східна потуга рахується лише із належною силою. А таку силу на теперішньому етапові витворених міжнародних укладів сил зможуть успішно протиставити лише об'єднані зусилля передовіших держав вільного світу. Саме тому ще вільні держави світу будуть прикладати відповідних до часу й ситуації зусиль на розбудову своїх збройних сил, щоб не допустити до затоплення цілої нашої неспокоїної планети бруталною червоною навалюю, як це сталося понад півстоліття тому з Україною та іншими поневоленими Москвою націями.

А. Таран

НЕ ТІЛЬКИ КГБ, А Й ГРУ...

Нашим читачам, як, мабуть, і всім письменим людям досі було відомим, що вартовим, виконавцем і катом советського внутрішнього і зовнішнього лад у є Комітет Государственной Безопасности (КГБ). Але, як довідемося, завдяки інформаціям колишніх чільних советських апаратчиків, які тепер опинилися у вільному світі, крім Органу ч. 1, що ним є КГБ, є ще й могутній, але крайне утаємничений Орган ч. 2. Це й "особий отдел" ч. 2, що для внутрішнього кола кремлівських довірених відомих як "Главное Разведывательное Управление" (Г.Р.У.), має своє спеціальне призначення в існуванні советської системи.

Оперативність ГРУ часто переплітається із функціонуванням КГБістів та, навіть, конкурує з ними.

Інформації про ГРУ подані недавно переїшовшим на Захід агентом Г.Р.У., що досі фігурує лише ім'ям Вадим, не виявляючи його справжнього прізвища уже з тих мотивів, що по ту сторону лишилася його рідня й близькі.

Підпорядкована ця установа советському міністерству Оборони під зашифрованою назвою "Військовий відділ 44388". Населення ССРСР нічого не знає про існування такого спеціального органу, як донедавна не був про це поінформований і вільний світ.

Головний штаб ГРУ міститься в районі Центрального москвовського летовища, але в дільниці відомій як Ходінське Поле, що є недоступним для регулярної авіаційної служби. Будинок цього штабу є дев'ятиповерховий, обгороджений 9-ти метрів вишини стінами та двохповерховими будинками, вікна яких виходять лише на подвір'я. Ці споруди постійно охороняються озброєними до зубів бійцями та табунами вартових псів. Головний штаб ГРУ так утаємничений, що навіть членам Плітбюро не дозволяється в'їздити на це подвір'я.

Начальником ГРУ тепер є генерал Петро Івашутін, що перед цим був заступником головнокомандуючого КГБ, а відтак став штабним змагуном з функціями КГБ. Отже, советська система навіть допускає можливість антагонізму поміж цими двома розр'яженими органами, які служать тій самій системі.

Бюджет ГРУ для закордонного шпигунства є вищий від такого, що його приділяється для КГБ.

В минулому ГРУ могло б похвалитися тими заслуженими кадрами як Ричард Сорж, що будучи на призначенні в Японії, задалегідь передав план гітлерівськїї Німеччини для наступу на ССРСР, чому навіть сам Сталін не міг повірити.

Свого часу агенти ГРУ прислужилися до викрадення таємниці атомової бомби та передачі її Советам. На протязі всіх років свого існування і до сьогодні шпигуни ГРУ викрадають науково-технологічні таємниці західно-індустріальних держав.

Ця советська шпигунсько-розвідча сітка, що після КГБ є найсильнішою в світі таємною організацією, в своїй адміністративній системі має величезний контрольний апарат для активізації своїх функцій як всередині Союзу, так і по всіх країнах земної кулі. Апарат ГРУ охоплює всі 16 союзних військових

округів, южну із 4-х наявних воєнно-морських флотів, а також 4 советські мілітарні з'єднання розташовані в Східній Європі. Окремо до розпорядження ГРУ завжди є 30 тисяч спеціального призначення воїнів, які є вишколені для виконання саботажних та терористичних завдань. Сюди треба ще додати кілька тисяч постійних шпигунських кадрів, розгалужених по цілому світі.

Основним завданням ГРУ є викрадення технічно промислових таємниць західних держав, щоб потім передавати їх для потреб советського мілітаризму. Для виконання цих завдань, бюджет ГРУ необмежений.

До складу військово-промислової Комісії, крім міністра Оборони та 12-х інших мілітарно-орієнтованих міністрів виробництва, також входить шеф ГРУ ген. Івашутін. Кожного року повнота Комісія випускає 500-сторінкову книгу, в якій викладаються всі потрібні для советського мілітаризму знаряддя, включно з найновішими досягненнями компютерної та мікроскопічної індустрії, що їх матиме за завдання своєю чинністю роздобути за кордоном ГРУ. В цій "книзі-потреб" на більшість знарядь подається й визначена ціна для придбання їх. Так, наприклад, для британського танка "Чіфтан" відпускається пістолет мільйонів доларів. Зрозуміло, советськими рублями агенти ГРУ не зможуть користатися для своїх "закупок", бо вони за межами ССРСР нічого не варті. Одне, щоб захопити до советських рук щось таке, що є найновіше із західної технології, а особливо з ділянки мікроскопічного подорожжання США, то таке виторгується "за всяку ціну".

Космічно-просторовому зброєнню під сучасну пору Советами приділяється найбільше уваги. Щонайменше третина всіх советських космічно-просторових експедицій переводиться для потреб мілітаризму під наглядом "недрімаючого" ГРУ. Совети переконані, що вислід майбутнього конфлікту поміж Сходом і Заходом залежатиме від арсеналу та використання космічно-просторової зброї.

Неодноразово було викрито, що значною мірою за кордоном агенти ГРУ оперують під високим представництвом советської пасажирської авіаційної лінії "Аерофлот".

Подібно КГБ, агенти ГРУ командують за кордон під покришкою "професіоналістів", наприклад науковців, журналістів, промисловців, дипломатичних службовців, чи якоїсь іншої невинної "професії".

На початку 1980 року начальник бюро "Аерофлоту" в Мадриді С.Вікторович був викритий як службовець ГРУ, що його еспанська влада спіймала з таємними документами та який потім був висланий з Іспанії. Кількома роками раніше (1976 р.), те саме сталося у м. Марсель із советським віце-консулом Г.Ростовським, який намагався завербувати французького атомового дослідника, пропонуючи можливість zatrudнення дружини цього француза в бюро "Аерофлота".

На початку 1980 року знову ж у м. Марсель пов-

торилася подібна шпигунська афера. Цього разу уряд Франції видалив советського консула Г.Травкова, що насправді був кадровим службовцем ГРУ. Його було спіймано з конструкціями французького літака-винишувача "Міраж - 2000".

Весною 1977 року французька служба безпеки викрила сітку агентів ГРУ в Парижі, що її очолював французький громадянин російського походження С. Фабієв. Цього останнього завербував радник советського посольства Кудрявцев, пропонуючи йому допомогу з вирівнювання його боргів у заміні за заангажування в організуванні підвищити сітки шпигунів для ГРУ. Ще в 1964 році С. Фабієв таємно відвідав Москву та підписав там контракт служби для ГРУ, а разом же одержав советське громадянство. Перед арештом Фабієва французькою владою він мав зв'язок із старшиною ГРУ Г.Мягковим, який оперував з Швейцарії під покровом Міжнародної Робітничої Організації. Цей Мягков особливо був зацікавлений у французьких комунікаційних та транспортних магістралах. В опінії французької Служби Безпеки, інформації збирані підвищеною сіткою ГРУ в Парижі були на предмет підбурення можливих об'єктів для підривної діяльності на території Франції.

Повищі випадки наявно показують на пов'язаність поміж промисловим шпигунством і плануванням підривної діяльності, що все є під зарядом ГРУ.

Дуже таємна т. зв. "2-га Директива" ГРУ стосується вишколу і контролю терористів країн "Третього світу", тобто країн, які здебільшого не є під впливом СРСР чи західних державних потуг. Ці терористи вишколені, щоб оперувати в тилу ворога. Вони розкидані по індустриальних державах Заходу з наміром підривати важливі устаткування-агрегати та фізично ліквідувати визначних військових та політичних провідників. Підривна діяльність в тилу ворога є важливим фактором советської мілітарної стратегії, а тому й не диво чому ГРУ приділяє стільки уваги збиранню інформацій про транспортувальні та індустриальні концентрування в державах Заходу.

За свідченнями раніше названого інформатора Вадима, до вербування найлегше надаються для шпигунства неодружені, від 30-ти до 40-я років життя, жінки-секретарки. Це особливо придатні кадри, бо вони нарівні із своїм начальством мають доступ до таємних документів, а тому агенти ГРУ їх надто високо цінують.

Агенти ГРУ своє навчання проходять у щільно загородженій будівлі на вулиці Народної Міліції в Москві. Ця школа також відома під зашифрованою назвою "Військовий відділ 35576", а для найдовіренішого персоналу формально вона відома як "Військово-дипломатична академія советської армії".

В розпорядженні ГРУ є також кілька підприємств, що заангажовані у виробництві шпигунсько-терористичних приладів для постачання всіляких спеціальних потреб широкої сітки агентів. Серед "новин" у цій галузі є особливого виробу фотографічний фільм, що його ці агенти звуть "шит". Цей фільм є з двох плівок: на одну фотографуються таємні документи, а на другу – звичайні "невинні" об'є-

кти туристів. Проявляється такий фільм спеціальним процесом, а тому необізнана особа, звичайно, проявить лише "невинні" туристичні об'єкти, зафіксовані на лише одній плівці фільму.

Із московського штабу ГРУ йде невпинний натиск на своїх підлеглих за кордоном, щоб посилити результати чинності агентів, щоб де тільки трапляється нагода нахапати досягнень Заходу, чи то у формі машинерії, чи – інформації.

Міжнародні промислові виставки є однією з великих нагод для полювання за здобичкою для Москви. Наприклад, на недавніх виставках – авіаційній в Парижі та морській в Амстердамі, спостерігачі зауважували агентів ГРУ з портфелями набитими західною валютою, які намагалися намовити промисловців для доставлення їм забороненої на експорт технології.

Повище названий інформатор зауважує, що різниця поміж оперативністю агентів ГРУ і КГБ є та, що перші є більш явно настирливі і безцеремонні в осягненні поставленої мети. Знавці кажуть, що кількість шпигунських операцій під зарядом КГБ і ГРУ більша за всі розвідчі операції держав Заходу взяті разом. На запит, яку найбільшу таємницю хотіли б Совети викрасти із США, Вадим відповів, що та таємниця є понад усяку ціну, але всеодно Москва не може її роздобути: це таємниця – як виробляти сівий хліб...

Уже не є таємницею і для Заходу, що вряді галузей советської мілітарної машини бачимо досягнення, або й переганяння Советами Сполучених Штатів. Але нема чого й дивуватися цьому, бо велика частина так званих советських досягнень є американського походження.

Починаючи яких 7-8 років тому, Америці чи її урядуючій партії залежало на пропиханні в бік Москви так званого детанту. Тобто це був і ще досі продовжується період односторонньої відлиги, що була на користь лише Советам, бо відкрила їм двері до передової американської технології. На протязі цих років Москва, якщо не захопила, то закупила тут масу модерної технології, яка, якщо не явно, то побічно спричинилася до величезного росту й модернізації советського мілітаризму. Цей детант став мотивом, щоб на підносі подати Советам те, над чим передові американські вчені трудилися роками, що коштувало гігантських матеріальних ресурсів і багатьох років на розвиток, удосконалення й застосування індустриально-технологічного поступу.

Табуни советських науковців і шпигунів попролазили в американські лабораторії, індустриальні комплекси та високі наукові заклади. Завдяки цьому етапові відносин Схід-Захід, Москва змогла покласти початки застосування компютерно-електронних агрегатів. Дійшло так далеко, що американці побували в Сибірі цілі заводи, як то кажуть, по останньому слові техніки. Лише що йно тоді, коли советські танки та інша військова навалла захопили Афганістан, США припинили постачати СРСР компюте-

ри та інші електронічні агрегати, як і дещо спома-лено наплив московських "вчених" в американський тил для збирання так потрібних Москві інформацій.

Всеж за останні півтора роки 450 московських відпоручників продиставалися в американські установи, де вони мали нагоду "пастися" на капіталістичному полі найновіших винаходів та досягнень в ділянці лазерів, оптики, фізики, компюторної машинерії, електроніки, тощо. Навчившись американської технології, Советський Союз найперше й найбільше застосовує ці знання для розбудови своїх збройних сил, щоб цим самим змусити США до посилення гонки озброєння, бо ж Америка не згодиться на другорядне місце під цим оглядом. А все це в свою чергу вимагає великого побільшення військового бюджету, а значить, неминуче вищого оподаткування робітників та підприємців...

Для ілюстрації наведемо приклад. Окремі американські точильні машини, що виробляють мініатюрні шарикопідшипники, є необхідністю для побудування інерційної керувальної апаратури в міжконтинентальних балістичних стрільнах. Очевидно викрасти цих машин советські агенти не спромоглися, бо на протязі 12-ти років Москві відмовлялось в купівлі таких машин. Але в період "детанту", 1972 року, московський апетит був задоволений купівлею в США 164-х повищих машин в ціні за 20 мільйонів доларів. Перед цим вище згадані советські ракети-стрільна були дуже примітивними, бо часто й густо вони проминали свій об'єкт на три, або й більше кілометри.

Після одержання тих 164-х машин, їхні нового типу міжконтинентальні балістичні ракети "СС-18" вбухають, якщо не точно в призначеному пункті, то найдальше від нього за 200 метрів. Така функціонувальність цих ракет ставить під загрозу місця зховищ американських ракет "Мінітман" та "Титан", які є стаціонарного призначення. Щоб запобігти цій небезпеці з боку советських ракет, перед США постала потреба витрати додаткових 60 мільярдів доларів для побудови пересувних ракетних систем типу "МХ" (див. "Штурм" ч. 40).

Ще одна ілюстрація. Советський уряд зробив враження, що він цікавиться купівлею великої кількості американських найбільших турбінових літаків, що їх виробляє фірма "Боїнг". Тому на територію цього підприємства було допущено 20 високопоставлених советських науковців, інженерів і, зрозуміло, шпигунів. Ці гості ознайомилися з виробничими процесами цього авіазаводу, побували в лабораторіях, одержали багаточисні інформації та зробили тисячі фотографій. Щойно пізніше було виявлено, що "гості" мали спеціальне взуття (підшви) що вбирало в себе зразки металевих стружок напідлозі, які потім аналізувалися для викриття типу невідомого металю, що його вживається при будові літаків. Не треба було довго чекати на висліді повищого "гостювання" в авіаційному підприємстві "Боїнг", хоч московська купівельна цікавість не зреалізувалася, бо літаків так і не купили... Але ось Москва буде на зразок американського широкооб'ємистого типу свій транспортувальний літак "Ілюшин" із подібними до американських рушійними

двигунами.

Чим більший ефект економічна інфляція має на американське населення, а це стосується й інших західних держав, тим вигідніше і з більшими результатами вив'язується із своїх завдань у США советське шпигунство. Про це недвозначно наставляється советських шпигунів у їхньому спеціальному підручнику. Там подається, що пересічний американець тверезо вважає гроші як єдиний засіб до здобуття особистої свободи й незалежності. Та, що ця постава до грошей породжує байдужість до того, якими засобами це здобувається. Тому советські агенти добре знають, що для багатьох американців гроші є все... Маючи це на увазі, шпигуни дізнаються, хто із принагідних їм американців зазнає економічного чи фінансового тягару, щоб прийти таким на "допомогу" взамін за потрібні інформації.

Ось така ілюстрація. Одного разу службовець ГРУ В. Дельнов виїшов із советського посольства у Вашингтоні, щоб купити рукавиці у великій крамниці "Сірс". Він уже знав, що один із продавців, А. Педерсон, підробляє тут лише додатково, бо його основне zatrudнення є розвідчий сержант у військовій авіації США. Тов. Дельнов продовжував у чащати до цієї крамниці (не за одними рукавицями) щоб більше познайомитися з цим сержантом. Нарешті агентів пощастило намовити американця піти разом на випивку, але після того як цей останній порадився у цій справі із своїми мітарними зверхниками. Розмовляючи за випивкою, сержант признався, що має трудне положення, бо не було чим заплатити за ремонт авта. В. Дельнов тут же дав йому 500 доларів. Двома місяцями пізніше, при повторній зустрічі, советчик попросив американця показати яку саме роботу він виконує. Порадившись із своїми командирами, сержант вирішив більше не показуватись Дельнову, як і не повертати одержаних грошей.

Вірогідні чинники кажуть, що комуністичні агенти щорічно роблять понад сто намагань завербувати в шпигунство військовий персонал США.

Після повищої невдачі, В. Дельнов був викритий й в інших шпигунських випадках. Якось департамент військової авіації улаштував відвідини окремих баз військовими аташе чужинецьких держав. Тут повищий советський агент заліз у пилотську кабінку турбо-винищувача "А-7" і почав фотографувати контрольні прилади авіамашини. Вартові мали приємність виволокти його із кабінки. Ще, при відвідуванні іншої бази, цей самий шпигун пробрався до турболітака "Ф-4" і по-московському, нахабно, намагаючись прямо таки відчепити носову частину ракети "Маверик", що була підвішена під крилом літака.

Таких випадків дуже багато, бо їхня місія — бути "бдітєльними" не лише на своїй території, а й за кордоном.

Фахівці опреділюють, що завдяки технологічним можливостям наданим советським агентам у США, СССР заощадив 100 мільярдів доларів та багато років, що інакше були б необхідні для дотичних дослідів і розвитку технологічної модернізації. А заощадження підуть, мабуть таки, для ще однієї революції на експорт, як наприклад в Африці та Південній Америці...

А.Боїко

ЗАХ. ЄВРОПА — ФРОНТОВА ЛІНІЯ

Вступаючи в новий, 1982-й, рік, не можна не зауважити, що Європа знову стає полем бою в холодній війні поміж вільним Заходом і тоталітарним Сходом, а вужче — поміж США та ССРСР. Знову на порядок дня стає стратегічне, політичне й психологічне становище Європи.

Переговори в Женеві відбуваються якраз на тему все загрозливішої європейської конфронтації Схід - Захід. До необхідності переговорів значною мірою також спричиняється населення європейських країн, протестуючи проти використання територій цих країн для утримання нуклеарно-ракетної бойової поготовності поміж Сходом і Заходом.

Вже тепер є очевидним, що колишні переговори про обмеження озброєння, САЛТ-II, будуть заступлені іншими переговорами поміж США й ССРСР.

Попередні уряди США намагалися заманіфестувати їхню миролюбність тим, що зменшували свою зброєздатність, але поклали багато надії на домовлення із Советами, вірячи в московську "гуманність". Теперішній уряд США не поспішає переконувати ССРСР словесними аргументами, але вважає за найважливіше спочатку належно переозброїтись, а вже тоді говорити чи переговорювати з і становища сили.

В цьому, власне, відбивається радикальна зміна політики Вашингтону, бо американський народ надав урядові такий мандат, щоб покінчити з політичним лібералізмом, що довгий час провадив Америку до категорії другорядного чинника у міжнародних стосунках.

Президент Реган потвердив свій намір щодо САЛТ переговорів, бо вже запропонував і нову назву, "СТАРТ", для переговорів за зменшення стратегічного озброєння. Тобто, США не будуть домовлятися з ССРСР лише про обмеження майбутнього стратегічно-збройного арсеналу, як то було за часів "САЛТ", але по-перше домагатимуться фактичного зменшення уже існуючого нуклеарно-стратегічного озброєння.

Передумовою для ведення дальших переговорів буде успішне поладання питання усунення поготовності проти Європи советських нуклеарно-ракетних стрілень та анулювання американського плану щодо майбутнього застосування такої зброї в Європі. Дальше на порядок денний прийде й питання щодо зменшення величини звичайних збройних сил Варшавського Б'юку та НАТО.

Вже досі Советський Союз розташував кругло 600 своїх нуклеарних ракетних стрілень, "СС-20", "СС-4" і "СС-5", націлених на Західню Європу. Віддаль засягу советських ракет така, що, навіть, якби вони були розташовані лише поза Уралом, то й тоді своїм радіусом дії вони досягли б через Африку, поза Алжир, Іспаню й Великобританю.

З боку Західньої Європи в сторону ССРСР через рік часу будуть розташовані американські серед-

нього засягу нуклеарно-ракетні стрільна "Першінг II" та ще мало відома, більш нищівна "крюз". Як бачимо, тут не приймається до уваги потенціальної сили обох сторін у формі авіобомбардувальників.

Західні експерти визнають теперішню кількісну перевагу Советів проти НАТО у відношенні 6 до 1, тобто Москва має кількісну перевагу шість разів.

Найбільш удосконалені три-зарядні советські ракети "СС-20", що сягають віддалі 3,650 км., становлять найбільшу небезпеку. Вже 250 таких ракетних стрілень є наготові, з яких 75 націлені на Китай. Ці ракети є пересувні, а тому їм багато легше уникнути пострілів із Заходу, чого якраз не вистачало старшим моделям "СС-4" та "СС-5".

Американські ракетні стрільна "Першінг II", якщо випущені із Західньої Німеччини, на протязі 5-ти хвилин можуть досягти середини ССРСР та спричинити там велику руїну військовій контрольно-командній системі.

Совети своєю безцеремонною дипломатією вже дали натяк Західній Німеччині, що, якщо на її території будуть розташовані "Першінг", то в момент заіснування великого напруження поміж ССРСР і США, вони можуть бути змушені перші взяти ініціативу у проведенні нападу на Західню Німеччину, щоб знищити там ці стрільна.

Держави, які творять НАТО (Північно Атлантийський Оборонний Пакт) є демократичними суспільствами, де опінія населення є рішальним чинником у формуванні державної політики. Ці країни так само зазнають економічну інфляцію.

Варшавський Б'юк, що в основному озброєний звичайною стандартною зброєю, кількісно на багато переважає таку ж спроможність НАТО. Тому існує кваліфіковане припущення, що при такому стані збройні сили Варшавського Б'юку змогли б на протязі кількох днів окупувати центральну Європу.

Для утримання відповідно кількісних звичайних збройних сил НАТО потрібні великі кошти, що їх мали б асигнувати держави-члени цього Пакту. В наявній загальній економічній ситуації ці країни не належно охочі приносити такі жертви в мирний час, бо ж таке загальне наставлення населення. Успішним виходом із цієї ситуації є значне заступлення звичайних збройних з'єднань нуклеарно-ракетною зброєю, що є багато дешевшою для застосування.

Хоч людські маси не завжди вирішують справедливо, але політичні провідники рахуються з голосом населення, а особливо тоді, коли сотні тисяч європейського населення протестують проти утримання советської й американської нуклеарної зброї на їхній території. Справа тільки в тому, що Совети можуть цілком успішно зі своєї території нанести нищівний нуклеарний удар по будь-якій

(Закінчення на стор. 11)

НАТО — НА ПІВНОЧІ

Чи дійде до створення арктичного командування НАТО?

На протязі вже довгих років найбільш неспокійними районами у світовому масштабі є Близький Схід: зосередження держав з покладами нафти, а також арабсько-ізраїльський конфлікт. Додавши сюди Афганістан із советськими окупаційними військами там, як і постання Єврокомунізму, матимемо виправдуючу картину, чому Північно-Атлантичний Оборонний Пакт (НАТО — за англійською термінологією) особливу увагу приділяє саме південному відтинку.

В той саме час припускається, що північний сектор, тобто той, що охоплює країни межуючі з Арктичним океаном, сам по собі не являє наглої небезпеки. Тому дехто може припускати, що цей сектор не заслуговує на скріплення чи розбудову його збройного потенціалу. Цей північний сектор простягається від Норвегії й Данії до Ісландії й Гренландії та Північної Канади.

Стратеги були тієї думки, що такі держави як Норвегія, Данія й Канада є індустріально розвинені нації із стійкою політичною системою, а тому припускалося, що їхнє становище є вповні безпечне. В додаток, не було, мабуть, прийнято до уваги, що приналежні до північного сектора Ісландія та Гренландія індустріально не є належно розвиненими.

Послаблення цього сектора НАТО може настати ще й завдяки відсутності там військових баз держав Пакту. А ще гірше може статися, коли дійшло б до того, що малозаселена територія цих країн опинилася до диспозиції ворожих мілітарних баз.

Протягом 70-х років ці народи в значній мірі скористалися принципом самовизначення. Разом пішов уперед прогрес технологічний, виявлено поклади цінних природних ресурсів, а разом же заіснували міжнародні норми, які сприяли росту національної свідомості населення.

В цій ситуації філософія лівацького світогляду збирала свої жнива, а там, де такі політичні впливи сильнішали, витворювався небезпечний для НАТО стан у північному секторі. Відомо ж бо, там де марксистичні сили приходили до влади, там зникали оборонні бази Пакту.

Слабкість НАТО взагалі криється ще й в тому, що і в таких державах, як Канада, Норвегія, Данія, оперативність НАТО є дуже обмежена дотичними урядами. На території цих країн командування Пакту не може утримувати своїх військ чи нуклеарної зброї аж заки не станеться фактичний напад з боку СРСР, або аж заки не стане очевидним, що такий напад неминучий. Ще гірше те, що теріторію Канади взагалі не приймається під увагу для еventуальних військових баз НАТО, хоч Канада є важливою ланкою північного оборонного сектору.

Власне, беручи до уваги те, що оборона цього північного сектору є зумовлена факторами політичного й соціального значення в середині дотичних держав, то й набирає ваги думка щодо створення Арктичного Командування НАТО. Реалізація цього була б запорукою швидкого застосування військ і зброї в момент заіснування потреби.

Щодо самого географічного розташування такого Командування, то тут пропонується британській острова, чи один із островів на північ від Шотляндії.

Разом же це було б маніфестацією рішучої постави західних держав у забезпеченні надійної оборони цілого північного відтинку.

Але найбільшими труднощами на шляху до здійснення цього не є фактори економічні, а швидше політичного та соціального порядку. Експерти твердять, що ще перед тим як прийти до великих фінансових витрат для спорудження Арктичного Командування, треба згодитися на три рішальні пропозиції: 1) що північний оборонний сектор є першорядним чинником для оборони Західної Європи та Північної Америки;

2) що дотеперішні оборонні міроприємства на північному секторі є недостатніми;

3) що стан міжнародньої ситуації у 80-х роках вимагає побільшених зусиль з боку НАТО для гарантування безпеки північного сектору, що є так само важливою ланкою цілої оборонної ланки Заходу.

Лише завдяки позитивному наставленню відповідних чинників до підвищених пропозицій, поклик до життя Арктичного Командування НАТО став би недалекою реальністю.

(Закінчення із стор. 10)

західно-європейській країні. В той же час Америка зі своєї території, через велику віддаль, не зможе відплатити Советам та протиставитись захопленню ними цілої Європи, бо ж європейські держави не спроможні своїм збройним потенціалом протистояти советській навалі.

Ще до 1983 року США не мають наміру розташувати своїх нуклеарно-ракетних стрілень в Європі, але до того часу СРСР повинен прибрати свої, наявність, розташовані в глибині советської території. Ось це й буде першим питанням порядку денного переговорів про роззброєння в Женеві, щоб осягти певного заспокоєння для Західної Європи.

РЕЗОЛЮЦІЯ

22-ГО З'ЇЗДУ КРАЙОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ЛЕГІОНУ СИМОНА ПЕТЛЮРИ В АНГЛІЇ, ЩО ВІДБУВСЯ 30.У.1981 РОКУ

1. Заслухавши й обговоривши звіти Керівних Органів уступаючої Управи КО ЛСП і Контрольної Комісії, З'їзд однозгідно схвалює працю Військової Управи в минулій каденції. Разом з цим делегати 22-го З'їзду стверджують, що праця Військової Управи КО ЛСП в минулому році була творчою і конструктивною.

2. Делегати й учасники 22-го З'їзду КО ЛСП підкреслюють, що ЛСП буде і далі триматись і наслідувати ті ідеї, які записані у Четвертому Універсалі і за які вів боротьбу проти московсько-комуністичних імперіалістів наш Патрон Симон В. Петлюра до кінця свого земного життя.

3. Гасло з "комуністичного маніфесту", що звучить: "пролетарі усіх країн єднайтесь", здійснилося фактом поєднання світових капіталістів, які в свою чергу поєдналися з московськими червоними "царями". Якщо московські керівники опиняються в економічних труднощах і стоять перед загрозою втрати влади, тоді західні капіталісти поспішають виручати їх своїми капіталами. Ще й сьогодні західні капіталісти вкладають мільйони в розбудову советської індустрії, де є дешева робоча сила, гарантована від страху і в чи будь-яких застоїв у виробі дешевої продукції. Тому 22-й З'їзд КО ЛСП вважає, що успіх визвольної боротьби поневолених народів московським імперіалізмом залежить виключно від їх зорганізованості й наполегливої діяльності до здобуття своєї незалежності.

4. 22-й З'їзд Крайової Організації ЛСП вітає: увесь український поневолений народ в Україні і поза її межами, розпорошений по всьому світі. Зокрема вітаємо відважних борців, які сміливо відстоюють пра-

во українського народу, незважаючи на небезпеку жорстокого переслідування органами КГБ.

5. Делегати 22-го З'їзду Крайової Організації ЛСП вітають: Державний Центр УНР в екзилі, Президента М.Лівицького, Віцепрезидента М.Степаненка, Голову УНРади В.Біляйва і все її членство, Голову Уряду УНР в екзилі Я.Рудницького й увесь його склад, Ієрархів і все Духовенство Українських Церков, всі Військові Управи Крайових Організацій ЛСП і все їхнє членство, всі Комбатантські організації, ОДУМ, СУМ, всі громадські організації й установи, а також всі політичні організації чи партії, які твердо дотримуються українських самостійницьких позицій і принципів та спрямовують свою діяльність у цьому напрямкові.

6. 22-й З'їзд Крайової Організації ЛСП вважає, що Державний Центр УНР і його складові частини: УНРада й Уряд в екзилі є єдиним легальним переємником і наслідником Української Народньої Республіки, створеної в часи бурі й революції ще на рідних землях, а підтвердженням цього є нам відомий Четвертий Універсал, в якому проголошено злуку українських земель в ЄДИНУ СОБОРНУ УКРАЇНСЬКУ ДЕРЖАВУ.

7. Беручи все вище сказане до уваги, учасники 22-го З'їзду ЛСП в Англії закликають всіх українців і українок до активізації й наполегливої праці та єднання навколо Державного Центру УНР і його Передпарляменту – УНРади, а також до його моральної і матеріальної підтримки.

За Резолюційну Комісію:

Д.Титар, І.Золенко, Ф.Рибка

(Закінчення із стор. 15)

Десь за півгодини, на дорозі від другого села, показалося легкове авто, що прямувало до нашої передової колони. Залунали всюди вигуки: – Буніченко повернувся! Наш командир дивізії знову з нами!

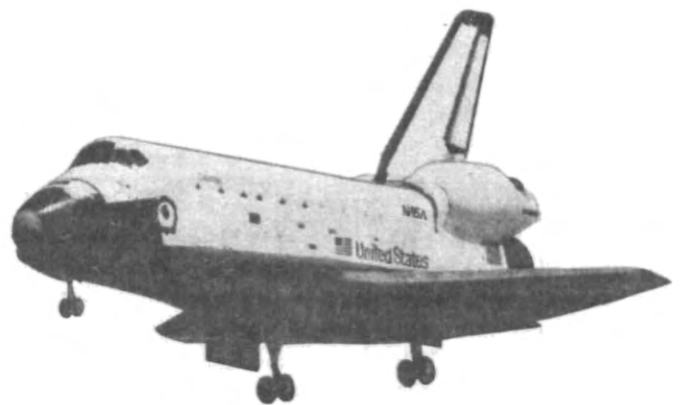
Я, з натовпом інших вояків протиснувся наперед, близько авто, в якому сидів командир нашої дивізії...

З авто показалася огрядна, середнього росту постаць ген. Буніченка, хоч тепер він був без своїх пагонів, відзнак і медалів...

Піднявши вгору праву руку, щоб вгамувати галас вояцької юрби, він звернувся до всіх присутніх зі словами:

– Дорогі мої брати вояки, офіцери з першої дивізії РОА! Я, як ваш командир, який привів вас сюди, тепер примушений сказати вам оцю гірку і трагічну правду. Головний штаб третьої американської армії категорично відмовився від нас... Вони не можуть прийняти нас з огляду на Советів, бо чей же на сьогодні вони якісь "союзники" з ними... Але невеликий вихід з цього прикрого становища є... Щоб урятуватись, треба пройти на південний захід тридцять, або сорок кілометрів і тоді врятовані. Тому намагайтесь пробиватись самі маленькими групами по два, чи три чоловік...

* * *

Американський космічний корабель "Колумбія", що вже довершив три успішні експедиції в космос.

На фото: "Колумбія" під час приземлення.

Йосип Било

ЗВІДТИ ВРЯТУВАЛИСЬ ОДИНИЦІ

Від Редакції: Це в травні 1981-го року в лондонській "Українській думці" почали друкуватися дуже цікаві й цінні спогади нашого ВШ колеги Йосипа Било п.м. "Звіди врятувалися одиниці" – про події в останніх днях 2-ї світової війни в Європі. Вже появилася 34 частини, друкованих майже в кожному числі тижневика так, що пізніше вони, правдоподібно, будуть видані окремою книжкою. Тут подаємо найцікавіші місця.

* * *

Про лиху славу, яку Денікін залишив в Україні під час Визвольних Змагань, мені ще вдома розповідала моя мати; про грабунки, гвалтування жінок та звірства п'яних денікінців над мирним населенням, що ставило хоч найменший опір цим бандитам. "Так, доброго "опікуна" ми тепер маємо для себе" подумав я нишком. Далі хтось з гурту почав розповідати про поголоску, що нібито ген. Власов через своїх посланців звернувся до командувача польських збройних сил, генерала Владислава Андерса, який воював по стороні західних союзників, з пропозицією, щоб спільними силами виступити проти ССРСР. Також було відомо, що Сталін відмовився надалі визнавати законний уряд у Польщі, що тепер перебуває на еміграції в Лондоні, а на його місце в Любліні проголосив новий, з московських поплентачів та вислужників Комінтерну, на чолі з Осубкою - Моравським.

Вислухавши всі ці розповіді та поголоски, я всеж не уявляв собі як виглядатиме справа з нашим завтра, але неначе у відповідь на моє питання, хось висловив свою надію: – Немає чого журитися, ось перейдемо до американців, відпочинемо й об'єднаємо всі наші сили, а тоді знову вдаримо на Советів!

* * *

Ми прямували тепер широкою асфальтовою дорогою. Навколо зеленіли посіви хлібів. Утомлені коні ледве тягнули важкі вози, вони ж від учора ще небули випрягвані, не годовані й не поєні.

Багато вояків самітньо шкандибали позаду колони, неначе каліки-журавлі, що відбилися від свого ключа...

Далі з села, що лежало праворуч головної дороги, появилася колона вояків, – аце були німці, які незабаром змішалися з нашими частинами. Вони йшли вишикувані у три ряди, були без зброї й наплечників. В середині колони йшов міцної будови німець, роздягнений до пояса, а його вели два інші вояки. Придивившись пильніше, я побачив, що його живіт був широко розтягтий, й ціла середина майже виходила з його черева на верх. В його погляді я бачив велике терпіння від болю й безнадійність, бо ж годі тут було сподіватися якоїсь негайної допомоги...

За пів години наша колона почала входити до села, де виднівся великий вигін, а на ньому паслися декілька коней з наших перших обозів.

По короткій розмові з чехом, що його я зустрів коло одного двору, дізнався, що на віддалі лише 3-х кілометрів звідси, стоять американські танкові частини, а трохи далі за ними з'єднання піхоти та артилерія. Серед села стояла церква з великими бая-

ми. Тут чехи влаштували свій гучномовець і з нього лунала мелодія чеської пісні та музики. І тут раптом до моїх вух донеслися слова якогось промовця, що звертався з відозвою до місцевого чеського населення: "В наші навколшні села тепер вступають частини першої дивізії з армії генерала Власова, які в ідстояли нашу Злату Прагу від знищення німцями! Нашим обов'язком тепер буде, щоб дружнім відношенням та щирістю до них, хоч трохи віддячитись за велику братерську допомогу, що вони принесли для нашої батьківщини!"

* * *

Після довгих блукань та розпитувань мені всеж пощастило знайти свій батальйон, що зупинився в сусідньому селі.

... Незабаром я розшукав віз, на якому залишив свій наплечник, але він тепер був майже пустий, бо хтось уже всиг забрати з нього мої чоботи, а також випрану білизну. Залишилися тільки дві пари шкарпеток і мої рукописи віршів та записки з минулих подій. Звичайно, що в теперішній хаотичній ситуації годі було знайти злодія, і я, мовчки похитавши головою, залишив свій наплечник далі на возі, а сам пішов до гурту вояків, що про щось саме тепер жваво розмовляли.

З підслуханих їхніх розмов я довідався, що минулої ночі наші колони полку наздогнали декілька вояків з групи Сахарова, які при відступі дивізії залишилися в Празі за намовою свого капітана. Отже, вони розповідали, що коли советські частини вступили до міста, цей капітан зібрав усіх вояків, які залишилися з ним у Празі і відразу привів до полковника советської танкової частини, де перед ним відрепортував наступне:

– Привів до вас групу вояків з колишньої першої дивізії РОА, а тепер чекаю на вказівки для виконання наступного вашого завдання!

Советський полковник зневажливо поглянув на цього капітана і сказав:

– Що прийшли добровільно – це добре, але що відноситься до вказівок для наступного завдання, то з цим треба дещо почекати, бо з вами спочатку мають поговорити слідчі органи НКВД і "Смершу"...

Присутні вояки, почувши таке "щире привітання виволителя", на чийсь сигнал "Розбігайся!" – всі кинулися врозтіч поміж населенням, побігли по слідах дивізії, хоч більшу частину з них переловили чеські озброєні ватаги комуністичних активістів.

З розмови мені було зрозуміло, що попереднього вечора, коли останні колони з дивізії проходили через невеличке чеське містечко, що мало назву Пшібрам, минулого тижня в ньому відбувалася досить сумна подія, яка була зловісним передвісником неминучого трагічного існування КОНР та його військових формацій.

Коли друга дивізія під команду генерала Трухіна прямує через Баварію, а її передові частини вже досягли кордонів Судетчини, – на початку травня була втрачена всякі зв'язки з першою дивізією ген. Буніченка та й не було відомо де вона на той час перебувала, або що з нею сталося?..

Щоб в'яснити це загадкове зникнення першої дивізії та довідатись про її долю, командир другої дивізії, ген. Трухін, вирішив послати на її розшуки зі штабу свого заступника, ген. Боярського, який вирушив у дорогу ли-

ше в товаристві свого водія. Коли вони зблизились на передмістя містечка Пшибрам, їхнє авто несподівано затримано перед бар'єром на дорозі, де поруч були розташовані кулеметні становища, що і їх обслуга складалась з советських парашутистів, які заздалегідь були скинені в запілля на головних шляхах відступу німців з Чехо-Словаччини. Ген. Боярський, побачивши своє безвихідне становище, намагався ставити збройний опір, але його схопили разом з водієм і доставили до свого штабу в навколишній лісі. Звичайно, советські парашутисти в ід такої несподіванки, що до їхніх рук попалась така цінна "здобич", відразу розгубились і не знали що з ними робити. Очевидно, що вівстка затримання їх советськ и ми парашутистами, всетаки якимсь способом досягне до штабу другої дивізії, і незабаром сюди на його виручку у прибудуть найкращі сили дивізії. Парашутистів на той час нараховувалось лише кілька десятків осіб і в них не було змоги встояти перед силою власовців.

Після короткої наради командирів парашутного десанту було вирішено, що у зв'язку з неможливістю доставити свою жертву літаком до розташування більших советських сил, ген. Боярського присудили на кару смерті і його поспішно повісили на дереві, а водія, після жорстокого катування, ледве живого замкнули в бункер під сильною охороною. Тим часом ген. Трухін, не довавшись досі нічого про першу дивізію й загадкове зникнення його посланця, ген. Боярського, вирішив особисто з ген. Зверевим поїхати вперед штабним автомобілем, щоб вияснити таємницю.

На той час східний фронт поспішно втрачав свою стабільність, і відступ німецьких дивізій цілком заповнив усі дороги на захід. З великими перешкодами, їдучи в протилежну сторону на схід, ген. Трухін із своїм підлеглим ген. Зверевим добилися на передмістя містечка Пшибрам, де їх зустріла подібна доля їхнього попередника, ген. Боярського, — їх там повісили: советські парашутисти.

Звістка про смерть трьох генералів згодом дійшла й до нашої дивізії та викликала несподіваний переполох і сумнів між рядовим вояцтвом за спільну долю.

Я посидів ще якийсь час у гурті вояків, а далі пішов у сусіднє село, що було розположене лиш один кілометр далі від нас, і там був розташований другий полк. У селі, по вулицях безцільно блукали вояки, більшість з них зібралась на підвір'я школи, де на той час містився штаб полку. В гурті я помітив кількох молодих лейтенантів, а один з них говорив до згуртованого вояцтва:

— Куди й чому ми йдемо? Час нам повернутись назад і здатись советській армії, бо краще самим добровільно прийти, як пізніше нас усіх американці віддадуть зі зв'язаними руками!..

Я спочатку не розумів, про що йде тут мова, але прислуховуючись далі, я відразу здогадався, що це советський агент із своїми прибічниками, яких послав "СМЕРШ", щоб вони всюди поширювали різні провокації та недовіру до нашого командування... Не дивлячись на ще досить свіжу трагедію загибелі трьох генералів з рук комуністичних опричників, ми все ж таки до того часу плекали в серцях надію, що між нашим командуванням і американцями існує якась таємна угода про перехід нашої дивізії на сторону Заходу... Звичайно, що в тогочасній ситуації, коли всі частини дивізії помішались, було зовсім неможливо комусь виявити походження цих провокаторів, які прикривалися тим, що на собі мали одяг

нену зовсім нову форму власовських офіцерів... От же, мої здогади були правильні щодо советської провокації, а вже цілком підтвердились, коли відбулася наступна подія...

Незабаром на підвір'я школи в'їхали несподівано два советські танки Т-34, а також три вантажні автомашини, у кузові яких сиділи декілька їхніх вояків беззброї.

Коли ця танкоавтоколона зупинилась, на башту першого танка піднявся їхній комісар, чи політрук, і скинув свого шолома та розмахуючи ним над головою, вигукнув: — Доброго здоров'я, наші дорогі земляки! Вітаємо вас із закінченням війни, та бажаємо вам щасливого й радісного повернення на свою рідну землю!

Наші вояки, здивовані такою несподіванкою, немов отара овець перед хижим вовком, стояли всі мовчки, лише з розгубленням поглядали на цього непрошеного "гостя"...

Незабаром хтось із гурту спитав:

— Ну, розкажіть, як там удома і що нового?

Цей комісар, що тепер вже стояв на гусениці танка, розпочав цілу промову про те, яким поспішним темпом тепер відбувається відбудова економіки країни СРСР та заліковується всі тяжкі рани, які завдала війна.

Стоячи між гуртом наших вояків, я також слухав пропагандивну промову цього агітатора. Та врешті запитав, що через юрби наших вояків протовплювався до промовця той лейтенант у формі РОА, що недавно у своїх закликах добровільно здатися Советам. Наблизившись до советського агітатора, він здивувався а далі вигукнув:

— Здоров, друг Павлуша! Ось де нам знову довелось зустрінутись! Советський агітатор тут кинувся в обійми до цього лейтенанта, а поцілувавши його, сказав:

— Так ти все ж залишився живий, Коля? Ну, я ніколи не сподівався, що знову тебе побачу після такого важкого поранення під Києвом у сорок першій році!

Щоб продовжувати далі оцю свою комедію про "випадкову зустріч" двох "друзів", лейтенант у формі РОА звернувся до наших вояків зі словами:

— Це є мій колишній вірний друг, Павлуша, я з ним пройшов перші місяці фронтових доріг аж до того часу, коли мені довелося потрапити раненим у німецький полон біля Києва! — а далі, повернувшись до советського агітатора, — сказав:

— Ну, ти продовжуй далі, ми ще поговоримо про все пізніше!

Советський агітатор знову почав верзти свої брехні та ісенітницькі про відбудову Донбасу й колгоспів, у яких життєвий рівень населення перевершив навіть довоєнний час, на що хтось з гурту вояків кинув свою репліку: — Або ж мало "остовців" та полонених червоноармійців всюди по Європі набрали, то ж вони і працюють, бо НКВД їх до цього примусив!

У відповідь на те советський агітатор аж вигукнув:

— Це вигадка і брехня фашистських агентів та провокаторів з метою підірвати довіру до советської влади між громадянами! Всі громадяни, що їх ми визволили з німецького рабства — щасливо повернулися до своїх домів. Ми взяли мільйони полонених німців та італійців, які нищили нашу країну, отже нехай вони тепер і відбудують усе!

Далі, щоб спрямувати провокаційні розмови між наших вояків (бо ж це була й ціль), лейтенант у формі РОА знову голосно запитав советського агітатора:

— Але все таки, як є справа з такими як ми? Що вза -

галі нас там чекає?

Той, здвигнувши раменами та розвівши руками, по волі мрійно відповів:

— Та а-а звичайно, що з такими як ви — справа іншого роду! По-перше наші державні слідчі органи кожного спитають про його минуле, й коли хтось тяжко провинився перед батьківщиною, — то доведеться рік або й два попрацювати, спокутуючи свій гріх, а пізніше до баби, під ковдру! Але хто до РОА пристав з німецького полону, рятуючи своє життя від голодової смерті, — той через місяць з певністю буде вдома!

Лейтенант у формі РОА, з радісним виразом обличчя, знову запитав:

— І невже це правда? Прохаю тебе, як свого рідного друга, чи це все, що ти сказав є правдою? Советський агітатор, здивовано розвівши руками, сказав:

— Я думаю, що ти мене добре знаєш, що я свої слова ніколи даремно на вітер не кидаю, а коли б хто з вас бажав повертати додому, той тепер може відразу, очима автами, їхати разом з нами!

Натовпи наших вояків, які тісним кільцем стояли й прислухалися до діалогу цих двох спритних советських провокаторів, гуділи неначе рій бджіл. Десь було чути вигуки: — По очах видно, що бреше паразит! Не вірте йому жодного слова!

Все ж таки, дехто з вояків, легковажно повіривши цій так хитро придуманій пропаганді, лаштувався на советські авта їхати "додому".

* * *

Надворі вже цілком розвиднілось, коли з села появилось чорне легкове авто, що дорогою наближалось до нас. Проїжджаючи біля нас, я зауважив, що в ньому, крім водія, сидів якийсь вищий советський офіцер з широчезними позолоченими пагонами, а на грудях його кітеля рясніли кілька рядів медалів і орденів. Вояки мерщій кинулись за цим автом, яке наблизившись до ген. Буніченка — зупинилось. З авта вилізла висока сутула постать, офіцер, який боязко озиралось навколо себе, прамував до командира нашої дивізії...

Він був одягнений в старі й мокрі від роси чоботи з дірами, штани з румунського чи мадярського жовтого сукна, а під кітелом мав трофейну сорочку (напевно здерту з німецького офіцера) інженерно-саперних формаций ТОДТ.

Приступивши до авта, він виструнчився, вітаючись з ген. Буніченком, а опісля сів у машину поруч командира нашої дивізії. Насторожені вояки обступили авто, а в деяких миттю появилися в руках пістолі. Хтось з гурту вигукнув:

— В штаб Духоніна, цього червоного паразита!!!

Я стояв притиснений іншими вояками коло самого авта й чекав, що з цього вийде.

Советський офіцер тривожно поглядав на натовп вояків, в нього помітно почала труситися нижня губа, а далі, — нерішуче витягнув з кишені пачку цигарок німецького виробу "Режіе-4" й простягнув до ген. Буніченка та закурился сам...

Пустивши клубок диму, він звернувся до нашого командира дивізії зі словами:

— Товаришу генерале! За вашою спиною стоять двадцять тисяч вояків та офіцерів вашої дивізії! Кожен з них вдома залишив старих батьків, жінок та дітей, абож своїх наречених. Війна вже закінчилась! Куди ви їх те-

пер хочете вести? Поверніть їх усіх назад! Советський уряд і товариш Сталін простять усі ваші гріхи перед батьківщиною! Вашого повороту додому чекають усі з нетерпінням та радістю...

Далі, не находячи інших красномовних слів і агітаційних фраз — він замовк, поглядаючи хижо навколо.

Натовпи вояків тепер цілком завмерли, очікуючи на відповідь ген. Буніченка, що тепер згасив свою цигарку, а відтак сказав:

— Так, ми добре знаємо, що нас там чекають, лише не такі люди як ви. Нас чекають з нетерпінням усі пригноблені народи СРСР, коли ми повернемося назад і принесемо перемогу над комуністичним рабством! Ви щойно сказали, що товариш Сталін нам усе простить й радо нас привітає? Але перед тим, як ви їхали сюди намовляти нас до повороту, треба було б поїхати в Москву й довідатись від нього, як він зустрів усіх полонених червоноармійців, яких, після війни з фінами, на категоричну вимогу советського уряду, йому примусово видала Фінляндія? Бачив хтось з них хоч кусочок рідного небба, не те, що землю? Де вони всі поділися? А їх було дуже багато...

Советський офіцер від такої несподіванки помітно зачовгав на своєму місці сидіння, а потім нервово розгублено пробелькотів: — Та... це, бачите, є справа політичного роду, про це нічого не знаю, бо я лише вояк...

Між вояками, що навколо оточували авто, знову рознеслися погрозові вигуки:

— Та що з ним довго панькатись! Сюди між нас давайте цього душегуба! Налився народної крові!

У багатьох тепер у руках появилися ножі та пістолі, що їх, не дивлячись на наказ — багато вояків тримали по кишенях, або за халявою чобіт...

Советський офіцер, озиралось боязко навколо неначе миша, що попалась у мишоловку, нарешті процідив через зуби: — Та-а-а я бачу, що тут люди в іншому дусі. Мені немає з вами про що говорити...

Щоб заспокоїти розбурхану стихію вояцької юрби, генерал Буніченко звернувся до всіх з проханням, щоб вони затихли, а також пропустили советського офіцера до свого авта, не заподіявши йому жодної шкоди, бо це могло б викликати поважний інцидент, який пошкодив би для цілої нашої дивізії...

Незабаром авто з советським "мироносцем", під вигуки й свист вояків, знову зникло в тому напрямку, звідки прибуло сюди.

Тим часом між вояцькими групами лунали різні суперечки та переконування один одного... З їхніх розмов виходило, що цей офіцер належав до третьої танкової армії генерала Рибалки, частини якої після окупації австрійської столиці Відня, — поспішним маршем повернули до Чехо-Словаччини, а не зустрічаючи по дорозі жодного опору — слідували по "п'ятах нашої дивізії..."

* * *

Незабаром рознеслися слухи, що ген. Буніченко поїхав до другого села, де перебував штаб американських частин, про щось домовляється, бо всі наші вояцькі маси тепер помітно почали виявляти свій неспокій, не знаючи чого ми й далі чекаємо на цій дорозі.

Я ходив між вояками з надією відшукати когось знайомого, прислухаючись до всіх розмов, щоб довідатися як взагалі є тепер наша справа.

(Закінчення на стор. 12)

ОСАДА ПОЛТАВИ

(Закінчення огляду публікації. Початок – "Штурм" ч. 4 2)

Осада міста почалася 29-го квітня 1709 року і продовжувалась до 23-го червня і всежтаки шведи Полтави не взяли.

Обороною Полтави керував полк. Келін. В штурмах шведи втратили 2500 вбитих і поранених.

Втративши надію взяти Полтаву, Карл XII, не дивлячись на поранення (кулею розбито кисть у п'яти), всеж почав готуватись до генеральної битви, на день якої московська армія мала 42 тисячі осіб регулярних і 5 тисяч допоміжних військ. Кількість армії гетьмана Скоропадського разом з полками Долгорукова досягала 40 тисяч чоловік, але вони до Полтави на день битви не всі підійшли.

Також на день битви запізнились прибути 40 тисяч калмиків.

Шведи перед битвою мали 37 тисяч війська, атакує 3 тисячі мазепинців і 8 тисяч запорожців, але частина шведських військ була розкидана по низинній течії р. Ворскло. В генеральній битві брали участь тільки дві третини (32 тис.). Мазепинці й запорожці в битві участі не брали. Ще дивно й те, що з 36 гармат шведів, в наступальній атаці було використано лише 4, проти 72 різного калібру, що мав Петро I й

На світанку 27-го червня (за старим стилем) 1709 року, за дві години до сходу сонця Карл XII сигналом підняв армію в наступ. Попереду мовчазно йшло 4 колони піхоти, за ними – 6 колон кінноти, які наступали на передові позиції, укріплені захисними бар'єрами, про які шведи не мали ніякого уявлення. Коли шведи підійшли на віддаль коло 100 кроків, передова лінія московської піхоти й кінноти відкрила по них нищівний вогонь.

Наступ шведів і генеральна битва продовжувались коло години. Контратака московських військ примусила шведів відступати аж до села Переволочне, паромної переправи через Дніпро, лишивши на полі бою і по дорозі втечі 13,281 убитих.

У книжці Порфірова на стор. 79 написано: "В час контратаки Петро був у самій гущій битви. Його мугутня фігура на коні різко виділялась і була доброю мишенню для шведських стрільців. Одна куля пробила капелюха Петрові, друга застрягла в сідлі, а третя попала прямо в груди і розплескалась на великому нагрудному хресті". (За царизму в шкільних підручниках писалось, що в Полтавській битві Провидінням кулі обминали царя Петра.) Отже, за Порфіровим, Петро, мовляв, підтвердив те, що казав вояцтву: "Мне жизнь не дорога, только би жила Россия в блаженстве і славе".

Як бачимо, обоюноються всі кати України, починаючи від Петра аж до Леоніда, "во славу отчизни".

У книжці на стор. 82 написано, що Петро оголосив усій армії, що той, хто спіймає живого короля Швеції, дістане генеральського чина і сто тисяч ру-

блів нагороди. За мертвого теж дістане добру нагороду, але Петро, за Порфіровим, зробив помилку, негайно не давши наказу переслідувати шведів, бо такий наказ було дано тільки ввечері. Також було наказано полковникові Г. Галагану з козаками – негайно переправитись через Дніпро й знищити біля Переволочного всі переправи і не допустити на правий берег ні шведів, ні Мазепу з козаками. (Це той Галаган, що Тарас Шевченко назвав *мозаним*. – ЛЗ.) Певно, в той час Галаган був десь на Правобережжі. Шведи ж так поспішно відступали, що 29-го червня досягли переправи біля Переволочного, подолавши віддаль у 100 кілометрів. Тому полк Галагану запізнився виконати Петрів наказ. Вночі 30-го червня Карл з деякими генералами переправився на правий берег Дніпра, а також тисяча його драгунів на конях перепливали Дніпро. Мазепа з тисячею козаків переправився на правий берег ще раніше.

Ранком 30-го червня до шведського табору біля переправи наблизився Меншіков з драгунами і вимагав негайної капітуляції, заявляючи, що в противному випадку будуть усі знищені. Генерал Левенгаупт ще намагався затягти переговори, щоб Карл мав більше часу на втечу. Однак під погрозами Меншікова він був примушений капітулювати. Всього при капітуляції шведів біля Переволочного було взято в полон 16,295 бойового та 3,402 допоміжного персоналу. Крім того – 31 гармату, 1600 гарматнів, 220 пудів пороху, 224 скрині з набоєм, звільнено з полону 2900 москалів і українських вояків. Також захоплено 1796 возів офіцерського обозу, на яких було багато золотої і срібної посуду та інших дорожніх речей. В додаток було ще взято 3402 карети з іншими цінними речами та 1657 офіцерських "прислужниць". Забрано 278 вояків прапорів, 32842 шпаги, 21,630 мушкетів з багнетами, 12,672 коней із сідлами, а при кожному сідлі було два пістолі. Всіх же шведів взятих у полон біля Полтави й Переволочного було 19,171.

1-го липня Петро I прибув у Переволочне й хоч із запізненням, наказав бригадирові Кропотову з двома полками московських драгунів і Переяславському полкові українських козаків переслідувати Карла й Мазепу аж до турецьких володінь. Генералу Гольцу, що був із сильним загоном між Польщею й Волиною, було наказано не допустити Карла здатися з королем Польщі Лещинським і шведським корпусом генерала Крассоу. Генералові Волконському з 1500 драгунами й 4-ма полками українських козаків було наказано кожною ціною догнати Карла з Мазепою.

Бригадир Кропотов у степу виявив велику групу шведів та, думаючи, що в цій групі є король Швеції і гетьман Мазепа, затримався біля неї. Група про-

явила спротив. В бою 200 вояків з неї було зарубано, 260 взято в полон, а рештки цієї групи були знищені чи взяті в полон козаками Переяславського полку, очоленого полковником Томарою. Затримка Кропотова біля повищої групи шведів уможливила Карлу й Мазепі досягти р. Буга. Коли ген. Волконський наблизився до Буга, то Карл і Мазепа з найближчим оточенням вже були на лівому березі Буга, на турецькій території. Ті ж, які були захоплені на правому березі Буга, всі були знищені.

Князь Голіцин з драгунами і Браславським козацьким полком перейшов р. Буг даліше на Захід і пішов понад р. Дністром, щоб на випадок, коли Карл пішов через Молдавію, Галичину на Львів, перехопити його. Але довідавшись, що Карл і Мазепа вже в Туреччині, Голіцин залишив турецьку територію. Пізніше Кропотів з драгунами в Буковині, біля м. Чернівці, перехопив групу шведів з полк. Гіленкроком. Ця група з 554 осіб без спротиву здалася в полон. Це вже були рештки шведів.

Лише кілька десятків офіцерів і солдат з Карлом лишилися в Бендерах. Це все, що вціліло від великої шведської армії.

Всі шведські полонені на чолі з фельдмаршалом Реншільдом (разом 22 085) були доставлені в Москву і проведені по її вулицях. Так було проведено французів по спаленій Москві у 1812 році, а німців — після II-ї світової війни.

Переслідування переможеної шведської армії під Полтавою на таку далеку віддаль до повного її знищення — явище незнане до того часу. Західня військова стратегія майже повністю виключала таке переслідування, наopakи, рекомендувалось для від-

ступаючої ворожої армії будувати "золотий міст", сприяти їй без перешкоди відступати. Московська стратегія в цій ділянці, пише Порфіров, стор. 89, пішла далеко вперед від армій Західньої Європи того часу.

Та, незважаючи на знищення шведської армії в Україні, Росія була в стані війни із Швецією аж до 1714 року, коли Швеція згідно Ніштадського договору віддала Росії Ліфляндію, Естляндію, Іжовську землю, більшу частину Карелії з Выборгом й вихід до Балтики.

У війні з Росією король Швеції втратив свій престиж, а український народ опинився в повному рабстві московської імперії аж до сьогодні.

У книжці Порфірова на повищу тему, ні одним словом не згадано Костя Гордієнка і його вісім тисяч запорожців. Очевидно, вони відійшли не до Переволочного, а в напрямку володінь кримського хана, в пониззя Дніпра чи в Крим. Та й усі запорожці в час зруйнування в 1709 році Січі Петром I-м тікали в Крим. Про теж Тарас Шевченко писав:

*Не стікали б із Хортиці
Славні небожата.
Не спиняло би їх прилучки
Полковник позаний. (Галаган)
Не плакала б Мати Божа
В Криму за Вкраїну.*

Із згаданої книжки також видно, що тодішні володіння Туреччини сягали аж до пониззя р. Буга. Іван Степанович Мазепа гетьманом України був вибраний 1687 року. Помер він 2-го жовтня 1709 року у Варниці біля м. Бендер. (1.3.)

ЖАЛІБНІ ПОВІДОМЛЕННЯ

15-го березня 1981 року полишив цей світ член Легіону Симона Петлюри сл.п. **ВАСИЛЬ ІЛІЄНКО**. Покійний народився в 1904 році на центральних землях України. Поховано його на кладовищі м. Нотінгам, Англія, 24-III-1981 р. Вічна Йому Пам"ять!

* * *

У кінці квітня 1981 року відійшов у світ вічності член Легіону Симона Петлюри сл.п. **ВАСИЛЬ ПІГУЛА**. Покійний народився 12-IV-1907 року на центральних землях України. Поховано його на цвинтарі м. Рочдейль, Англія. Вічна Йому Пам"ять!

* * *

11-го травня 1981 року відійшов з цього світу член Легіону Симона Петлюри сл.п. **ОЛЕКСІЙ ОЛЕКСАНДРОВ**. Покійний народився 1904 року на центральних землях України. Був головою відділу ЛСП м. Галіфакс. Поховано його на цвинтарі м. Галіфакс, Англія, 15-V-1981 р. Вічна Йому Пам"ять!

* * *

1-го листопада 1981 року упокоївся в Бозі член Легіону Симона Петлюри сл.п. **ІВАН РОМШУК**. Покійний народився 21-IX-1898 року на центральних землях України. Був учасником визвольних змагань в рядах військ УНР. Поховано його на кладовищі м. Галіфакс, Англія, 5-XI-1981 р. Вічна Йому Пам"ять!

* * *

17-го грудня 1981 року на 81-му році життя помер сл.п. **ІВАН ПОТАПІНСЬКИЙ-ПОТАПЕНКО**. Покійний народився 1902 року на Київщині. Поховано його на кладовищі м. Дюзбури, Англія, 23-XII-1981 р. Вічна Йому Пам"ять!

* * *

Родинам, Побратимам і Дружам Покійних висловлюємо глибокі співчуття та розділяємо їхню жалобу!

*Військова Управа Крайової Організації
Легіону Симона Петлюри у В.Британії*

М. Дорош

ДЕ ПОЧАЛОСЯ ЖИТТЯ?

Це є найбільш контроверсійна тема в галузі, що заторкує астрономію, біологію, археологію й палеонтологію, якщо поставити питання, чи життя виникло на нашій планеті, а чи в іншому місці чи просторі.

Серед науковців прихильників теорії, що життя почалося в іншому космічному просторі, а не на Землі, є з одного боку такі, як відомий астроном Карл Саган, а з другого такі, як письменник Е. фон Данікен. Перший є того погляду, що, якщо брати до уваги величезний засяг Всесвіту, то життя неминуче існує й на багатьох інших космічних тілах чи планетах (мається на увазі численні інші соняшні системи, а не нашу, частиною якої є Земля). Другий, фон Данікен, належить до числа тих, які твердять, що на Землі є досить доказів про те, що якщо вона й не була заселена живими творіннями з інших космічних просторів, то її, принаймні, відвідували такі творіння.

В протизвагу, багато "поміrkованих" астрономів є тієї думки, що поза Землею життя більш ніде не існує... Природньо, наука вимагає доказів.

Світової слави британський астроном і професор Фред Гоїл та професор прикладної математики й астрономії (Юніверситі коледж, Кардіф, В. Британія) Чандра Вікрамазіх разом подали науковому світові вірогідні докази для виправдання припущення про те, що земне життя в своїх перших формах розпочалося не на нашій планеті. Однією із важливих причин такої гіпотези є те, що хемічні складові частини Землі не сприйнятливий для початку життєвого творіння.

Ще в 1962 році ці обидва вчені зайнялися дослідженнями проблеми міжпланетного пилу (пороху), що на думку більшості астрономів був в основному зформований із водяної криги (льоду). Повищі два професори не годилися з такою думкою вже тому, що водяна крига здатна дуже легко випаровуватися, а тому не змогла б уціліти в порівняно гарячих ділянках простору близького до зірок. Рівнож, виглядало неможливим, щоб пилики льоду зформувалися в розріджених атмосферичних умовах, що мають місце в космічних просторах.

Ці вчені також вичислили, що світло вбране міжзоряний порошок не відповідало дотичним вичисленням Г.С. ван де Гулста, якщо б цей порошок був із водяного льоду. Натомість, ці британські науковці доказували, що міжзоряний порошок є в своїй більшості створений із графітних зернят. Дальша їхня теорія в цьому напрямку пропонувала, що якраз навколо периферій графітних зернят конденсувала крига.

В цих дослідях пройшло десять років і вже те

пер пояснення космічного пилу повищими двома вченими спирається на органічні полімери. Ці останні є з великих молекул, що в свою чергу зформовані з простих численних хемічних одиниць. Штучні полімери тепер широко використовуються в індустрії у вигляді плястики, гуми, фільмів, клеїв. Було досліджено, що полісахарид (складна цукрова сполука) найчастіше зустрічається в усіх біологічних полімерах на Землі. Дальше припускається, що цей полісахарид походить від двох найпоширеніших молекул (елементів) цілого Всесвіту, що відомі як водень і чадний газ.

Дальше стояло питання: як могли такі складні біо-хемічні речовини осягти великого поширення в необмеженому Всесвіті? Професори Гоїл і Вікрамазіх пояснюють це біологічним копіюванням. Тобто, вуглець, азот і кисень, які є наявні в космосі, з часом перетворилися в живі мікро-організми, що потім розмножувалися та наповняли простір у формі пилу.

Повище міркування про участь названих елементів у першопочатках живих організмів схоже на те, що в космічних просторах життя почалося самовільно... Тобто, не вистачало пояснення, як саме сталася генеза цих початкових живих організмів. Становище космічного простору таке, що якщо б і почалося там життя самовільно, то воно змогло б проіснувати лише мізерно короткий час. Знову таки, переконливих доказів про повище започаткування життя ще не віднайдено. Але ці два вчені подають причину, чому саме життєві початки не могли статися на Землі. Ця причина полягає в тому, що процес започаткування життя є дуже складний, щоб він міг звершитися в обставинах Землі, що якісно є таки дуже обмеженою.

Припускається, що відламки від комет були своєрідним насінням, яке пустило свої паростки в земній сфері. А потім відбувався довгий еволюційний процес життя. Притаманні земні умови сприяли життєвій еволюції лише тим генетичним матеріалам, яким ці умовини імпонували чи були сприятливими. На інших планетах, в інших соняшних системах, існували відмінніші від Землі умовини, які сприяли розвиткові й еволюції інших форм життя.

Якщо теорія згаданих вчених прийнятлива для пояснення життєвих форм на нашій планеті, то в такій же мірі ці пояснення стосуються і до інших планет, а значить і життя є поширене по всьому Всесвіті, по всіх космічних необмежених просторах.

**ПРАВДА – НАША ЄДИНА ЗБРОЯ, А ПОШИРЕННЯ ЇЇ В СВІТІ
ДРУКОВАНИМ СЛОВОМ – НАША ГОЛОВНА СТРАТЕГІЯ В ЦЬОМУ ПОРУ!**

А. Бойко

ДАРВІН І ГЕНЕТИКА

Ще як ми були школярами, нас учили (та ще вчать і тепер!), що британець Чарлс Дарвін (1809-1882) є незаперечний авторитет, коли йдеться про пояснення всіляких порід нашого рослинного й тваринного світу, про довгий еволюційний процес, про природню селекцію... Але з часом появи генетичної теорії почався рух за димісію дарвінізму.

Прихильники еволюційної теорії дарвінізму твердять, що всякі спроби заперечити цю теорію походять із протинаукових джерел, а значить є нерациональними. Отже, якщо дарвінізм каже, що людина походить від мавпи, то тільки так і мусить бути. В своїй більшості науковий світ з цим годиться. Одначе треба не забувати, що теорія дарвінізму є лише гіпотеза, припущення, що таке могло статися.

Приймаючи дарвінізм за вихідну позицію, разом же ігнорується основний закон фізики, бо для підсилення цієї теорії посиляється на світське увірування в неї, що не є науковим підходом. Йдучи за теорією Чарлса Дарвіна, треба вірити, що світ, в якому ми живемо, закони природи нашої планети, як і всілякі складні творіння й організми, як і Землю заселяють, все це сталося наслідком ряду випадкових подій. Тобто, всі оті подивугідні й дуже складні й закономірні системи, що їх кожна думаюча людина скрізь спостерігає, все це, за теорією дарвінізму, сталося якось випадково, само по собі. Це вже не схоже на наукове трактування. Навпаки, речі, полишені самі на себе, мають тенденцію в напрямку безладдя; складні творіння руйнуються й зношуються.

Саме оця тенденція зформульована Другим Законом термодинаміки, який вчить нас, що нормальне (само по собі) спрямування речей є в напрямку безладного розподілу енергії. Якщо ж тенденція природи діє в напрямку безладдя, безпідрядку, то звідки ж прийшов такий складний порядок, що його спостерігаємо у від найдрібніших до найбільших творіннях, від мікрокосму до макрокосму. За Дарвіним, ми повинні припускати, що в цьому випадку закон науки, як те дишло, що його залюбки можна повертати куди захочеш..., а тому й порядок виник самовільно із стану безладдя.

Іншою великою проблемою в повисій теорії є справа появи та розрізнення видів земних творінь. Дарвінізм вчить, що одна порода живих творінь виникла з іншої породи наслідком численних малих і випадкових змін, які були зумовлені кращим пристосуванням до чинників оточення, т.зв. природна селекція.

Розумючи тепер генетичну форму життя (що в добу Дарвіна не була відома), ми також знаємо, що основні генетичні зміни можуть настати лише наслідком мутації. Мутація – спадкова зміна генів, що спричиняється до зміни рослин, тварин і людей. Гени – фізичні істоти, що формують спадковість. Тобто, прикмети батьківських організмів, які проявляються в їхніх нащадках.

У великій більшості такі генетичні зміни впливають негативно на розвиток чи нормальне життя організмів. Також штучно, за допомогою рентгенівських променів (юнів) досягалося мутації. Наприклад: передбачувані генетичні наслідки майбутніх поколінь, предки яких зазнали на собі випромінювання атомової бомби під час 2-ї світової війни в Японії.

В час постановки теорії Дарвіна наука ще не знала про природу генетичних правил. Якщо пізніше виявленою мутацією тепер підпирається дарвінізм, то звідки ж узятися ті мільйони корисних мутацій, що за Ч. Дарвіним приводять до розвитку кращих організмів (мавпа перетворюється в людину)? Адже ж велика більшість мутацій є шкідлива для рослин і живих організмів. Однією із рідкісних корисних (?) мутацій було те, що від рогатих биків родилася безрога худоба (тобто неспроможна себе захистити, але людина (чи інша тварина) може з нею легко впоратися!).

Підсумовуючи, треба признати, що теорія походження вищого організму від примітивніших форм, не є на місці.

Ще інші прихильники еволюціонізму, бачучи невиправданість дарвінізму, разом же обожнюють природу, яка своєю силою провадить так звані природні вибір чи селекцію, кому бути кращим, а кому поганішим... Це також не відповідає логічному мисленню та науковому трактуванню.

"Восьма Сесія Української Національної Ради з глибоким задоволенням стверджує, що в Україні й інших т.зв. союзних республіках ССРС щораз більше посилюється політика народобистства й відбуваються жорстокі репресії основних людських прав і свобод." (Із резолюцій 8-ї Сесії УНРади)

"Восьма Сесія твердо вірить, що злочинні плани Москви для загибелі української нації приречені на невдачу, бо український народ не скорився, але, разом з іншими неросійськими народами, ставить незламний спротив, однаково легальними методами оборони людських прав, як і відважно-революційними, назверт невідомими методами."

(Із резолюцій 8-ї Сесії Української Національної Ради)

М. Дяківський

ДО КРАЩОГО СТАРІННЯ!

Приблизно сто років тому довжина життя пересічної людини в цивілізованих країнах була значно коротшою, як то є тепер. Це значною мірою завдячується порівняно молодій ділянці медицини, що зветься геріатрика. Тобто – наука, що займається вивченням людського старіння та пов'язаних з цим захворювань.

Треба признати, що головною смертною недугою людей у віці поперх 40 років життя є хвороба серця. Від серцевої недуги помирає більше людей, як від усіх інших захворювань взятих разом, додаючи сюди й хворобу рака (пістряка).

Зрозуміло, що процес старіння, а з тим і поступове ослаблення організму – явище природне, а значить і законмірне. Від давня було багато успішних починань з наміром зануздати природу, підпорядкувати її людським вимогам для поліпшення життя. Не володіючи потрібними знаннями, людина стає невільником природи. Гностицизм – філософський напрям, що бере свої початки з передхристиянської доби, між іншим вчить, що знання є шлях для панування людини над природою.

Як і наші предки, так і ми живемо у світі не певності: наш чин, наше починання може бути успіхом, або невдачею... Але одне є неминуче і не гарантоване – смерть; про це ми не маємо жадного сумніву. Знову ж таки, є різні погляди й на цей стан, хоч пересічна людина до смерті має наставлення страху. Бо ж, мабуть, таки це істина – ми боїмося того, чого не знаємо.

Повернімося тепер до людського етапу поміж молодістю і смертю – період старіння. Як ми зазначили вище, процес старіння – явище нормальне, але цей процес не обов'язково повинен супроводжуватися болями та хворобами, часто хронічними, що немилосердно бичують людину в її так званому періоді золотих років.

Ще в 1946 році в Румунії д-р Ана Аслан започаткувала щось нове, що дає практичні надії старіючим людям: від цього часу почалося застосування високопротеїнового препарату, що відомий як "Геровітал". Завдяки вживанню повищеного препарату, багато румунів у віці понад 45 років були успішно вилікувані від пов'язаних із старінням недуг. Переведені численні дослідження потвердили, що "Геровітал" був корисним для поборювання таких недуг як артеріо-склероза, підвищення тиску крові, депресія (пригнічене почуття у віці понад 40 років), різні гатунки ревматизму, ломкі кістки, переходовий період фізіологічних змін, задишка, шлункові язви, грудна жаба, втрата пам'яті, шизофренія та різні симптоми старости.

Тепер д-р Аслан очолює Державний Інститут Геріатрики, на лікування до якого прибувають також старіючі особи з різних країн світу. Початковий курс лікування триває не менше двох тижнів, але такі особи після цього повинні постійно приймати препарат "Геровітал".

Треба мати на увазі, що цей препарат не повертає назад молодости, бо ще не знайдено того віками пошукуваного містичного еліксиру альхемії. "Геровітал" допоміг багатьом тисячам старіючих осіб покращити загальний характер свого життя, поліпшити якість його, як фізично, так і духовно.

Перші 20 років своїх дослідів і експериментів д-р Аслан зосередила для артеріо-серцевих захворювань, що притаманні людям у віці поперх 35 - 40 років. Потім вона почала цим методом лікувати задишку. В 1956 році д-р Аслан подала медичному світові свої перші успішні результати з 189 пацієнтами, які пройшли курс лікування "Геровітал".

В 1972 році у Бухаресті відбувався 16-й симпозиум Міжнародної Геронтології, на якому д-р Аслан подала висліді багато ширших клінічних випробувань. Вперше в історії медицини кваліфіковані студії препарату проти старіння було застосовано в широкому масштабі. В цих випробуваннях приймало участь понад 15 тисяч пацієнтів, близько 400 докторів медицини в 144 клініках Румунії. Досліджувані особи були в загальному здоровому стані та у віці поміж 40 - 62 років життя. Метою цього дослідження було дізнатися про вплив "Геровітал" на можливе продовження років нормальної працездатності цієї групи людей, а також – про можливе припинення прогресування недуг, які є притаманні старіючим особам.

Люди, які пройшли курс повищеного випробування, виявили поліпшення в п'ятьох важливих ділянках: 1) правильність частоти пульса, 2) поступове покращання сили мускулів, 3) відсутність поменшення об'єму легенів, 4) нормальний тиск крові, і 5) загальне поліпшення стану серцево-судинного організму.

Якщо порівняти до років перед цим випробуванням, то тепер пропуски днів праці через хворіння зменшилися на 48%. Ціла повища група фізично почувалася краще та мала більш оптимістичні настрої. Також значна кількість людей мала покращання зору, поменшення нервового напруження, збільшена енергійність, поліпшення сну. "Геровітал" має властивість на протязі шести годин перебування в крові й сечі залишатися незмінним, не витворюючи ніяких побічних шкідливих результатів. На протязі понад 30-тирічного масового вживання цього препарату не було зауважено витворення жадного поважного шкідливого побічного ефекту. Щойно одна особа на 6000 може перенести легкі ознаки алергії. "Геровітал" може бути у формі піюлі, що об'їковтати, або – ін'єкції, що її дається дуже малим темпом, чи – поволі.

Таким чином стало очевидним, що застосування цього препарату є великою надією для загальноздорових понад 40-річних людей, як рівнож і порівняно значною допомогою для тих, які уже переносять звичайні недуги похилих літ.

До цього часу вже 36 країн дозволили своїм лікарям приписувати пацієнтам "Геровітал". США є однією з країн, що ще такого дозволу не дали. В таких країнах зацікавлені особи змушені подорожувати, якщо не до Румунії, де в санаторіях під наглядом медичного персоналу відбувається встановлений курс лікування, то, принаймні, — до ближчої країни, де "Геровітал" вже є легалізований.

Треба цьому препарату віддати належне особливо за його здібність поборювати ментальне пригнічення (депресія), що загалом є невід'ємне явище в старших роках людського життя, не шкодячи організмові, як то є з наркотиками.

Фактично, "Геровітал" не можна кваліфікувати як медичний лік, бо він є лише складною речовиною вітамінів. Потрапивши в людський організм, ця речовина розтворюється на два вітаміни: ПАБА та ДЕАЕ. Перший допомагає формуванню крові, перетворенню протеїнів, функціонуванню залоз, кишок, шкіри й волосся. Другий поборює депресю.

Підсумовуючи, треба признати ось такий факт. Наприклад, молода особа, втративши пам'ять, опиняється перед лікарем, який відразу здогадується, що це є наслідок вживання наркотика, а тому приймає для того відповідні заходи. Коли ж особа в похилих літах потрапить до того ж доктора з подібними ж симптомами, то він евентуально зробить висновок, що така людина просто підлягає безпорадній діагнозі старості (дехто в нас цих людей зве членами сеньйорів).

Не всі лікарі здібні чи охочі лічити похилого віку людей. Але, на щастя, все ширшого масштабу набирає ця порівняно нова галузь медицини — геріатрика, що є присвячена цілком фізичним і ментальним потребам старших роками людей. Тому, належачи до категорії, що з причини років життя її звать "сеньйорами", ще не значить, що ми повинні

всі наші тогочасні недотягнення списувати на рахунок непоправної старости. Поступ людства останніх десятиліть в напрямку поліпшення стану наших золотих років, років повної на даному життєвому шляху зрілості, зробив поважні кроки для досягнення щасливішого й приємнішого життя зслужених трудівників кожного суспільства.

* * *

На протязі уже багатьох років було доведено, що вітаміни B₁, B₃, і B₁₂ відіграють особливо позитивну роль у відновленні функціонування людських органів, які загалом вразливі наслідком постаріння людини. Найбільшою мірою ці симптоми старіння стосуються проблем розумової здібності, тобто: проблем пов'язаних з чинністю мозку.

В цьому ми можемо самі собі багато допомогти, якщо будемо харчуватися корисними, природою виробленими, свіжими продуктами. До таких продуктів належать: цілозернові харчі (а не такі, що перемелені й густо просіяні та ще й з додатками хемікалій), м'ясо, яйця, сушені квасоля й горох, горіхи й масла з них, курятина, риба, ягнятина, печінка, рижові висівки, соняшникове насіння, насіння сезаму, гриби, сардини, сочевиця та інші.

Такі природні продукти можуть діяти як поживні заспокоювачі в тих випадках, де депресія (ментальне пригнічення) та інші нервові хвороби уже розпочалися. Коли наш організм належно відживлений, тоді нервова система спокійніша. Навіть, якщо людина зазнає ментального напруження, то й тоді при наявності в організмі потрібної кількості вітамінів групи B, людина такі труднощі переносить легше, бо ж потенціал, що його потребує для спожиття стан напруження, є в запасі.

Якщо немає змоги забезпечувати себе цими вітамінами із щоденних харчових продуктів, то є повна можливість діставати такі вітаміни окремо виготовлені, як додаток до звичайного харчування.

(Закінчення із стор. 23)

Як говорилося раніш, не всі люди в даному суспільстві стоять на однаковому шаблі еволюції. Можливо, що меншість належить до людей на нижньому шаблі еволюційної драбини, а значить, за теорією утилітаризму, їх можуть кваліфікувати як мисль "унтерменшами", меншевартісними суб'єктами, бо більшість може схвалити закон лише по впадоби свого стану.

Як кожне суспільство чи держава не є ідеальною формою буття, так і закони там існуючі не є всеохоплюючі. Відомо, що стається багато випадків учинення злочину особами, до яких не застосовується приписів закону, тобто, які уникають кари. Од-

наче, всі людські вчинки, добрі чи злі, залишають ся невід'ємною частиною досвіду душі. Душа, вибираючи собі майбутню тілесну форму, переносить туди й свій попередній досвід, що буде мати свій вияв у цьому новому житті.

Чин людини окреслюється думкою, словом і ділом. Кожне це окреслення окремо становить чин людини. Якщо хтось тепер у своїх помислах носить зерно зла, то цей характер буде доминувати і в майбутньому житті, бо вічна душа у формі пам'яті перенесе це із собою. То ж, пильнуймо за тим, що думаємо...

Нашому співробітникові ВВП В.Ващенко висловлюємо глибокі співчуття з приводу відходу з цього світу його улюбленої Дружини с.п. Тоні Ващенко. Вічна їй Пам'ять!

Редакція "Штурм".

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД "ШТУРМУ" СКЛАЛИ:
Майор Гладич — 3.60 ам. дол., П.Потатенко — 6.ам. дол.
Щиро дякуємо!

РОКОВИНИ "ОКТЯБРЯ" В МОСКВІ

На цьогорічній параді советського милітаризму у Москві з нагоди 64-ї річниці "Октября", 7-ХІ-81р. міністер оборони СРСР 73-х річний Д. Устінов поклявся, що західні держави своєю військовою силою ніколи не обженуть Советського Союзу. Як і давним-давно, знову повторялася заявлена пропаганда про "у нас есть что защищать..." Він обвинувачував західні держави у гонці озброєння, щоб досягти милітарно-панівне становище над СРСР та запевняв, що Москва непереможна.

Маршуючі по Червоній площі колони несли численні транспаранти, якими засуджувалось США за намір виробляти нейтронну зброю та втримувати в Європі середнього засягу нуклеарні ракети, як забарилу проти здогадуваної советської загрози.

З мавзолея Леніна параду вітали всі члени Політбюро за винятком хворого В.Гршіна, який одночасно є секретарем компартії м.Москви.

Параду бойкотували послы Швеції, Данії, Норвегії та Ісландії, щоб запротестувати порушення території Швеції советським підводним човном, що був загальмований підводними скелями 27-Х-1981 року та на борту якого було нуклеарне озброєння. Крім цих, 12 інших дипломатів західних держав бойкотували параду "Октября" разом з американським послом А. Гартманом, щоб поновити протест проти советського збройного втручання в Афганістані. Одначе, консервативний президент США надіслав своє поздоровлення Брежневу з нагоди цього советського свята та запевнив, що США хочуть зносити із Советським Союзом, оснований на стриманні та взаємодії.

Перед цим, на урочистостях Брежнев повторив давню советську агітку, що, мовляв, військов а потуга СРСР вкупі з його сателітами є основною запорукою світового миру.

Назагал, як інформують військові спостерігачі, советська зброя, показувана на цьогорічній параді, мало чим рїзнилася від минулорічної. Кругло 220 моторизованих одиниць, ракет, танків та артилерії брало участь в параді. Багато із цих експонатів своїм випуском сягають 1950-х і 1960-х років. Совети рідко виставляють на показ свою найновішу зброю, а натомість хваляться "іспитанною, доблестною та орденоносною" показукою, розраховуючи на психологію советського патріотизму. Зовсім не було показано міжконтинентальних ракетних стрілень, як також не було й кілька-зарядних торпед "СС-20", які, за признанням самого Брежнева, в інтерв'ю західньо-німецькому журналові "Дер Шпігел", розпоряджають потрійними зарядами. Якраз оці "СС-20" розташовані вздовж всього кордону з державами Західньої Європи та націлені на заздалегідь визначені європейські об'єкти.

Цьогорічна парада тягнулася дві години.

(Спостерігач)

ВСЕ ВИЩЕ Й ВИЩЕ...

Уже знайшовся гурт людей, які охочі заплатити 10 тисяч доларів за привілей бути першими пасажирами на космічному кораблі "Колюмбія", що його США вже тричі з успіхом послали в міжпланетну експедицію. Припускають, що цей повітряний корабель зможе до сотні разів зробити подоріж в космічний простір та кожний раз повернутися на Землю.

Совети в цій ділянці міжпланетного курсування ще мають прогалину, але вони дають зрозуміти, що не можуть дрімати, бо вже тепер підозрівають, що такими космічними експедиціями Америка має намір випробувати можливість використання такого космічного корабля для військових цілей.

Москва, мабуть не без підстав, боїться, що в результаті це буде космічне боеве судно. "Колюмбія" була спроектована для мирних експедицій, але знавці твердять, що милітарні стратеги вже мають пляни, на випадок потреби, використання такого космічного судна для оборонних цілей. Ним можуть бути запущені в орбіту розвідувальні сателіти, що й з економічного погляду було б дуже вигідним, якщо порівняти з теперішньою коштовною метою запуску їх із землі. Космічний корабель може успішно використовувати лазерне проміння для засліплення ворожих повітряних сателітів чи знищення інших міжпланетних ракетних об'єктів. Таке судно може піднести меншої ваги нуклеарні торпеди та запустити їх у відповідні космічні орбіти, щоб у потрібний момент спрямувати їх на ворожі об'єкти.

Знову ж таки, цей спосіб був би багато економішним, ніж побудова відплатної зброї США у формі величезних ракетних стрілень "МХ" та нуклеарно-озброєних бомбардувальників "Б-1".

Такий космічний корабель зміг би успішно протиставитись уже випробуваним советським сателітам-випищувачам.

Недавно завершена друга експедиція "Колюмбія" мала одним із головних завдань випробувати в космосі ефективність причепленої до судна механічної руки – робота. Такий механічний робот може вилучувати з орбіти ворожі сателіти-спутники та забирати їх на космічне судно.

Можна сподіватися, що недалеко майбутнє принесе більше новин про поступ мешканців Землі в міжпланетному просторі, про їхні зусилля збратися все вище й вище.

І. Петровський

"Восьма Сесія Української Національної Ради стверджує, що основним і непорушним постулатом української національно-визвольної політики є відношення самостійної, суверенної і соборної української держави – Української Народньої Республіки, проголошеної в Києві Четвертим Універсалом Центральної Ради 22. січня 1918 р. і актом соборності Трудового Конгресу 22. січня 1919 року."

(Із резолюцій 8-ї Сесії УНРади)

КУТОК ФІЛОСОФІЇ

І. Тобільський

РОЗВАЖАННЯ ПРО РІЗНОМАНІТНІСТЬ, ЕТИКУ, ДУШУ...

В чому полягає ідеальність Всесвіту? Розважаючи на тему, що таке Всесвіт і яка то не до виміру величина його, зауважуємо, що під цим розуміємо велику кількість відокремлених речей (творінь), які в більшій чи меншій мірі функціонують гармонійно.

Різноманітність – основний тон Всесвіту, тоді як єдність є ознакою невидимого, тобто ознакою того, що існує поза нашим сенсуальним сприйманням. По волі Бога створився Всесвіт і по плянах, відомих тільки Йому.

Ми живемо в світі люзія – матерії, а наша душа, після пройденого визначеного їй еволюційного шляху, повернеться у світ Реальний, у сферу духовного вічного життя.

У наших молитвах ми звертаємося до Творця – "...Нехай буде Воля Твоя, як на небі, так і на землі". Ми прагнемо небесної гармонійності і єдності життя у нашому дуже обмеженому фізичному світі.

Божею волею торкається природа нашої планети: ми спостерігаємо красу в усьому навколишньому, нам це імпонує, ми цим насолоджуємось, у нас просипається любов. У рослинному й тваринному світі ми бачимо красу, яка нас полонить. Наш світ, що є віддзеркаленням світу Реального, у відповідній мірі віддзеркалює красу небесну. Ми пізнаємо Творця по його творінням, що ними насичений наш світ. Але тому, що наш світ є обмеженим твором, він може лише в деякій мірі виявити істоту Творця і то лише при умові, що всі складники, всі люди Землі співдють гармонійно, розвиваються й творять відповідно до своїх завдань на даному життєвому шляху.

При своєму падінні душа опиняється в фізичному тілі, а звідси й починається процес її еволюції, щоб, пройшовши його багато разів, досягти такого розвитку, яким би було заслужено повернення до свого першеджерела, до свого Творця. Людина повинна пізнати себе й ступінь свого вічного духовного еволюційного розвитку, як рівнож – зрозуміти духовий закон життя, бо по ньому буде продовжуватися еволюція в наступному втіленні душі на великому шляху повернення в коло Творця.

В кожному суспільстві частина людности буде еволюційно більш розвинена, а інша частина буде ще на нижчому рівні поступу душі. Кожна особа в даному житті має обов'язок детально виконати свій накреслений еволюційний розвиток. Такий неоднаковий ступінь розвитку пояснює те, що люди є неоднаковими, вони рідняться між собою, бо вони не пройшли всі однакової школи попереднього життя.

* * *

Живемо в країнах західньої цивілізації, а тому переглянемо умовини достосування нас до теперішнього життєвого етапу. Тут маємо до діла з т-

рьома філософськими напрямками Заходу, що поширені в цьому світі, які стосуються етичних засад поведінки. Щоб улаштуватися в цьому світі, нам необхідно бути обізнаними, що є справедливе, а що несправедливе; ми зобов'язані розбиратися, що є добре, а що погане, щоб відповідно виконувати наші обов'язки, дотримуючись правил етики.

Один філософський напрямок вчить, що надхнення (відкриття) від Бога є основою етики. Противники цього напрямку виставляють заперечливий аргумент тим, що існують багато віровизнань і кожне віровизнання має своє відкриття. Тому, кажуть, трудно вирішити, чиє відкриття справді походить від Бога. Ще іншим запереченням є те, що відкриття є дуже за давнине і не відповідає сучасній добі людства, бо таке відкриття було дане в час, що був відповідним до тодішніх обставин. За довгий період від тоді історичні події приносили зміни, народи й держави мінялися, із примітивніших організацій повставали модерніші суспільства.

Друга школа етики вчить, що всяка етика ґрунтується на інтуїції, тобто – голос сумління людини, який походить від Бога. Отже, в цих справах сумління є рішальним чинником. Противники цієї школи етики кажуть, що сумління однієї особи має таку ж вагу, як і сумління іншої особи, а значить, як можна винести рішення в користь лише одного сумління. Сумління є голосом душі, яка пам'ятає досвід із свого минулого багатьох попередніх втілень. Відповідно до розвитку душі наслідком багатьох перевтілень, із джерела підсвідомості пробивається інтуїція даної особи, що, звичайно, буде властивою тій індивідуальній душі. Етика практикується в суспільній організації, де загальні інтереси вважаються вищими від інтересів індивідуальних.

Третя школа етики зветься утилітаризмом та є найпопулярнішою щодо прав і обов'язків особи, щодо того, що є справедливе, а що несправедливе. Ця теорія вчить, що справедливим є те, що веде до найбільшого щастя для найбільшої кількості людности.

Але де ж справедливість, коли більшість буде щаслива, а добробут меншости буде зигнорований? Певниця школа не визнає безспірної єдности людности. Бог дає одне життя всьому людству. Життя походить лише від Бога, наповнюючи цим Всесвіт. Осягнення справжнього щастя для цього життя є метою Всесвіту. Маючи до діла з цим людством, не вільно піклуватися лише більшістю. Корінням людства є одне життя, а один Бог є напрямком для всіх. Щастя особи не буде повним, якщо хтось інший буде нещасливим.

(Закінчення на стор.21)

ЧИ ІСНУЄ РІВНОВАГА СИЛ ПОМІЖ НАТО Й ВАРШАВСЬКИМ БЛЪОКОМ?*США – головний учасник першого, а ССРСР – другого.**Північно Атлантийський Оборонний Пакт – НАТО:*

<u>Рід зброї</u>	<u>Кількість</u>	<u>Засяг дії в км.</u>
Нуклеарно-ракетні стрільна "Першінг II"	108	2,400
Суходольно-стартуючі ракети "Крюз"	464	3,200
Бомбардувальники Ф-111, Команда США	156	4,800
Турбо-авіовинищувачі Ф-4, НАТО	334	1,200
Турбо-авіовинищувачі Ф-104, НАТО	425	1,250
Бомбардувальники "Вулкан", В.Британія	48	2,750
Торпеди "Посейдон" і "Полярис", стартуючі з підводних човнів	Невідомо	4,550

Варшавський Блок:

<u>Рід зброї</u>	<u>Кількість</u>	<u>Засяг дії в км.</u>
Три-зарядні нуклеарні стрільна СС-20	250	3,650
Ракетні стрільна СС-4	340	1,750
Ракетні стрільна СС-5	40	3,450
Турбо-авіовинищувачі СУ-19	480	1,150
Бомбардувальники ТУ-26	65	5,000
Бомбардувальники ТУ-16	310	5,500
Бомбардувальники ТУ-22	125	2,250

З М І С Т :

До 50-ліття найбільшого злочину	2
Заява Президії УНРади	3
П. Коваленко: За озброєння проти Советів!	5
А. Таран: Не тільки КГБ, а й ГРУ	7
А. Бойко: Зах. Європа – фронтова лінія	10
К. Химченко: НАТО – на Півночі	11
Резолюція 22-го з'їзду ЛСП	12
Й. Било: Звідти врятувались одиниці	13
І. З. Осада Полтави	16
М. Дорош: Де почалося життя?	18
А. Бойко: Дарвін і Генетика	19
М. Дяківський: До кращого старіння!	20
Спостерігач: Роковини в Москві	22
І. Петровський: Все вище й вище	22
І. Тобільський: Куток філософії	23

Ціна примірника "Штурм" ч.43 – 1.40 американського доллара, або рівновартість в іншій валюті.

У справах "Штурм" зацікавлених прохається звертатися до Відділів ЛСП, або до колекторів журналу.